

บทนำ

“อ้อ...” เสียงครางแผ่วแผ่วดังลอดออกมาจากริมฝีปากบาง สีชมพูอ่อนของหญิงสาวร่างบาง ที่นอนจมอยู่บนเตียงนอนหนานุ่ม ภายในห้องนอนกว้างขวางของคอนโดมิเนียมหรูใจกลางกรุง ไบหน้า สะสวยที่เลอะเครื่องสำอางส่ายสะบัดไปมาจนผมยาวสีน้ำตาลอ่อน สยายยู่เต็มหมอนนุ่มเมื่อชายร่างสูงใหญ่เปลือยเปล่าเบียดเรือนกาย แน่นหนึบเข้าแนบชิด คลุกเคล้าหนักหน่วงตามแรงอารมณ์ที่ลุกฮือ ไม่แพ้มือและริมฝีปากที่กำลังทำงานสัมพันธ์กันได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ริมฝีปากหยักเต็มสีเข้มแสนร้ายกาจไล่จูบไปทั่วไบหน้าหวาน ละมุนและชอกคอหอมกรุ่น ก่อนพรมจูบซ้ำๆ ลงบนหัวไหล่กลมมน เปลือยเปล่าราวกับจะบิดเป่าความหวาดกลัวให้จางหายไป ยามรับรู้ได้ถึงอาการเกร็งของร่างนุ่มนิ่มได้ออก

“คุณ...” เสียงหวานท่วงแผ่ว พร้อมกับออกแรงดันไหล่บีบเป็น ของชายหนุ่มเหนือร่างเบาๆ เพื่อหยุดยั้งการกระทำของอีกฝ่าย ซึ่งคนที่กำลังมัวเมาในสัมผัสหวานละมุนก็ยอมผละออกแต่โดยดี ก่อนย่นตัว ขึ้นมองสบดวงตากลมโตลั่นระริก

“คะ...คุณเมาหรือเปล่า”

“หือ?” คนฟังเลิกคิ้วคมเข้มขึ้นสูงเป็นเชิงถามอย่างแปลกใจ กวาดตาฉ่ำเอี่ยมเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ไปทั่วใบหน้าเรียวสวยอย่างล้ำวาว ทั้งคิ้วทรงตรงสีน้ำตาลอ่อนเหนือดวงตากลมสีอัลมอนด์ล้อมกรอบด้วยแพขนตาเส้นเล็ก ไล่เรื่อยมายังสันจมูกโด่ง และริมฝีปากรูปกระชับสีชมพูที่กำลังเผยออยู่น้อยๆ อย่างพึงพอใจ

“สวย”

“คุณเมา?” หญิงสาวยังคงย้าคำเดิม ดวงตานายความล้งเลไม่แน่ใจ คนฟังจึงพยักหน้ารับส่งๆ

“อ้อ คงเมามั้ง”

คนเสียงห้าวตอบรับสั้นๆ ก่อนฉกรรึมฝีปากลงปิดปากอึด ใช้ความเชี่ยวชาญเปิดกลีบปากนุ่มออกอย่างง่ายดาย แล้วแทรกปลายลิ้นอุ่นเข้าไปสำรวจโพรงปากนุ่มหวานเพื่อดูดติ่งปลายลิ้นเล็กสีชมพูให้ได้ตอบกลับมาด้วยกิริยากงเง้น ขณะที่ฝ่ามือใหญ่ลากไล่เคล้นคลึงไปทั่วร่างอ้อมอย่างหนักมือ และนี่ก็ภูมิใจยามที่คนใต้ร่างแอ่นกายขึ้นรับทุกสัมผัสจากเขาด้วยท่าที่สุขสมกึ่งทรมาน

“เจ็บ” เสียงร้องประท้วงดังขึ้น ยามที่เขาดูดติ่งจุดอ่อนไหวอย่างมันเขี้ยว ใบหน้าคมสันจึงผละออกจากทรงอกอวบสล้างเพื่อเงยขึ้นมองสบตาหญิงสาว ทันได้เห็นนัยน์ตาวิบไหวเจือด้วยริ้วแห่งความสับสนหาอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง เขาก็หยดตัวขึ้นมอบจุมพิตแผ่วเบาให้แก่ทำที่นำรักนำใคร่นั่น

“เพื่อใจพี่นะ ไม่ต้องกลัว”

เขากระซิบปลอบเสียงแผ่ว มองแววตาอ่อนเดียงสาที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและความอยากรู้อยากลองอย่างเอ็นดูเสียจนอดหยดตัวขึ้นจูบหน้าผากมนไปอีกหนึ่งที่ไม่ได้ ก่อนเขาจะเริ่มต้นบทเรียนแรก รักอย่างหนักหน่วงจริงจัง ทำเอาคนอ่อนประสบการณ์ถึงกับส่งเสียงร้องครวญ

“ฮะ! เจ็บ”

“นิดเดียว” คนปลอมบอกเสียงสั่นพร่า เมื่อถูกความรัญจวนโอบล้อมไปทั่วทุกอณูความรู้สึก

“คุณ...”

“พีแวงค์ เรียกว่าพีแวงค์” คนร่างใหญ่เค้นเสียงบอกแกมสั่งไบหน้าคมสันบิตเบ้เมื่อถูกความอ่อนนุ่มโอบรัดแน่นหนับ จนต้องผ่อนลมหายใจยาวเพื่อระงับอารมณ์รุ่มร้อนที่พุ่งพรวดซึ่งเกิดจากความรู้สึกอยากกระแสน้ำรักคนใต้ร่างอย่างรุนแรง

“ฮือ”

“เรียกสิครับ เรียกพีแวงค์สิ” เขาบอกย้ำเมื่อคนดื้อรั้นไม่ยอมเอ่ยปาก แกล้งเบียดกระเซะตัวตนเข้าล้าลึก ทำเอาหญิงสาวถึงกับหลุดเสียงครางกระเส้า ขณะที่มือเล็กยกขึ้นทูปไหล่หนาเป็นพัลวัน

“หนูเจ็บนะ...”

“ก็เรียกพีแวงค์ก่อนสิ” เขาย้ำพลางมองสบดวงตากลมฉำฉ่าอย่างเป็นต่อ เห็นหญิงสาวส่ายหน้าม้มปากน้อยๆ อย่างดื้อดึง ชายหนุ่มจึงเสือกกายเข้าหาอีกครั้งอย่างหน่วงหนัก และนั่นทำให้คนใต้ร่างแพ้ราบคาบอย่างสมบูรณ์ เมื่อหลุดเสียงร้องเรียกชื่อเขาอย่างจำนน

“ฮือ พีแวงค์ขา...”

ติ๊ง!

เสียงข้อความจากโปรแกรมแชตที่เปิดทิ้งไว้ดังขึ้น เรียกให้ร่างสูงใหญ่ที่นอนอยู่บนเตียงนอนตื่นขึ้นมาด้วยอาการปวดศีรษะและพบว่าหญิงสาวข้างกายที่เขาพามาด้วยหายตัวไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงกลิ่นกายหอมละมุนที่ยังคงกำจายอยู่ตามหมอนและผ้าห่มนวมผืนใหญ่ พร้อมด้วยรอยเลือดสีจางบนผ้าปูที่นอนสีเทาอ่อนยับยู่ ซึ่งเป็นภาพจำที่ยังคงฉายชัดในความรู้สึก รวากับว่าเรื่องราวเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมาเพิ่งผ่าน

พันไป

ดิง!

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะไล่ความมึนงงพร้อมกับยกมือใหญ่ขึ้นเสยผมตัดสั้นสีดำสนิทของตัวเองลงๆ ก่อนเอี้ยวตัวไปหยิบโทรศัพท์มือถือบนหัวเตียงขึ้นมาเปิดดู พบว่าเป็นข้อความจากบรรดาเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องที่ส่งเข้ามารัวๆ ด้วยเนื้อหาคล้ายคลึงกัน ใจความคือถามว่าเขาอยู่ที่ไหนและให้รีบๆ หน่อย ซึ่งข้อความพวกนั้นทำเอาคิ้วเข้มขมวดมุ่นอย่างแปลกใจ แต่ก่อนที่เขาจะนึกสงสัยมากไปกว่านี้ สมาร์ทโฟนในมือก็ส่งเสียงดังขึ้น นิ้วเรียวแข็งแรงจึงกดรับอย่างรวดเร็ว

“ว่าไง”

“ว่าไงอะไรของพี่วะ อยู่ไหนแล้วเนี่ย” เสียงกึ่งวินอย่างเอาเรื่องของรุ่นน้องดังลอดมาตามสาย ทำเอาคนฟังงงหนักขึ้นไปอีก

“อยู่ไหนอะไรของมึงวะ”

“อย่ามาตลก เข้ามาที่ห้องประชุมด่วนเลย เขารอฟท์กันอยู่เนี่ย” อีกฝ่ายยังคงย้ำเรื่องเดิมเสียจนคนฟังต้องสะบัดศีรษะแรงๆ ไล่ความมึนงงที่เข้าเกาะกุมเซลล์ประสาทสั่งการแล้วถามอย่างไม่มั่นใจนัก

“เดี๋ยวนะ ห้องประชุมอะไรวะ มึงพูดให้ชัดๆ ซิ”

“ก็ห้องประชุมแผนกโง่ไฟฟ์ วันนี้เรามีประชุมแผนงานกับซีอีโอใหญ่ นี่ย่าบอกนะว่าพี่ลืมนะ”

“ฉิบหายแล้ว!” ชายหนุ่มสบตเสียงดังลั่นพลางยกมือขึ้นยี้ผมตัวเองจนยุ่งเหยิง ทำเอาปลายสายอุทานลั่นอย่างตกใจไม่แพ้กัน

“เฮ้ย! นี่พี่ลืมนะจริงดิ”

“เออเนะสิ บอกไอ้คี่ให้รอกูแป๊บนะ”

“โห ลูกน้องกิตติศักดิ์ บอกให้เจ้าของบริษัทรอได้ด้วย” ปลายสายแค้นเสียงมาตามสายอย่างไม่จริงจังนัก ด้วยรู้ว่าบาร์มีสนิทสนมกับเจ้าของบริษัทเมธตระกูลทวิกรูปมากแค่ไหน

“เออเนะ ภูเขาเวลาครึ่งชั่วโมง”

“ตื่นสายแบบนี้ เมื่อคืนหิวใครไปนอนที่ห้องนุ่มโสดหรือไงพี่”

“อย่ามารู้ดี” เขากะแทกเสียงว่า แต่ปลายสายกลับผิวกปากแซวเสียงระรื่น

“จันแปลว่าจริงนะลิ”

“แค่นี้ ภูจะไปอาบน้ำ”

“เนอะๆ รีบเปลี่ยนเรื่องเสียวะละ” อีกฝ่ายแซวเสียงกลั้วหัวเราะ

บารมีหัวเราะหึเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะกดตัดสายแล้วก้าวลงจากเตียงนอนหลังใหญ่ ร่างสูงเดินตรงไปยังโต๊ะเครื่องแป้งที่ทำจากไม้โอ๊กเนื้อดีฝังด้วยกระจกบานใส และนั่นทำให้เขาได้เห็นรอยฟันที่เล็กตรงหัวไหล่และคิสมาร์กสีชมพูเข้มตรงลำคอที่สะท้อนกลับมา

มือใหญ่แตะร่องรอยเหล่านั้นอย่างเผลอไผลพร้อมกับรอยยิ้มที่ผุดขึ้นตรงมุมปากอย่างพึงพอใจ หญิงสาวอาจจะคิดว่าเขาเมาเกินกว่าจะจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ แต่ในความเป็นจริงเขากลับสามารถจำทุกสัมผัสที่เกิดขึ้นได้ขึ้นใจ จำได้ดีอย่างที่เธอคาดไม่ถึงเลยด้วยซ้ำ

น้องแก้มป่องคนดี...

‘ซุนพ่อซา อุ่ม ๆ หนูมายเหนื่อย’ เด็กหญิงตัวป้อมวัยห้าขวบ ในชุดกระโปรงสีหวานหยุดเดินกะทันหัน แล้วหันมาเอ่ยเรียกบิดาด้วย น้ำเสียงออดอ้อนขัดกับใบหน้ายบย่งขึ้นเหี่ยว

‘อุ่มหนูเหนื่อย นะ?’ เอ่ยบอกพร้อมกับชูแขนอวบขึ้นทั้งสองข้าง เรียกรอยยิ้มละมุนจากคนเป็นบิดาที่เดินตามหลังอยู่อย่างเอ็นดู

ร่างสูงเดินเข้าไปหาคนตัวเล็ก ค้อมตัวลงพร้อมกับยื่นท่อนแขน แข็งแรงออกไปรวบตัวเด็กหญิงขึ้นอุ้มแนบอกอย่างเอาใจ ทำเอาอีกฝ่าย ชูแขนสูงส่งเสียงร้องเย้ๆ อย่างดีใจ

‘ซุนพ่อใจดี’ เด็กหญิงบอกเสียงหวาน แล้วชนหน้าเข้ากับชอกคอ ของบิดาอย่างออดอ้อน

‘พี่มัตถ์ละก็ ชอบไปตามใจลูก เดี่ยวยายหนูก็ได้ใจ’ คนเป็น ภรรยาที่เดินตามหลังมาต่อว่าเสียงซุนอย่างไม่เห็นด้วย เมื่อเห็นว่าสามี ชอบตามใจลูกสาวตัวน้อยอยู่เสมอ

‘ลูกยังเด็กอยู่เลย ไม่เป็นไรหรอก’

ปรมัตถ์บอกอย่างตื้อตึงพร้อมกับหอมแก้มป่องพอดใหญ่ เรียก เสียงหัวเราะคิกคักอย่างจึกจี้จากลูกสาว ทำเอาคนเป็นภรรยาได้แต่ มองอย่างระอาใจ เมื่อคนเป็นสามีไม่ฟังคำท้วงติงจากตัวเองเลยสักนิด

เดียว

‘ซุนแม่ซา หนูมายกินติมนะคะ’ เด็กหญิงเอ่ยขอเสี้ยวไส้พร้อม กับยกมือชี้โบชี้เบ๊ยามเดินผ่านหน้าร้านขายไอศกรีมที่มีบรรดาลูกค้า เด็กๆ พร้อมด้วยผู้ปกครองยืนออรรอคิวกันอยู่เต็มหน้าร้าน

‘นะคะ หนูมายกินติมนะ’

‘ไม่ได้จ๊ะ เดียวเลอะชุดสวย’ มนฤดีห้ามปราม ทำเอาดวงตา กลมโตหม่นแสงลงเล็กน้อย ได้แต่มองตามเพื่อนคนอื่นเดินถือไอศกรีม โคนสีล้นสดใสตาปรอย ซึ่งทำที่นั่นทำเอาปรมัตถ์หลุดหัวเราะ

‘หนูมายอยากกินหรือคะลูก’

‘คะ ซุนพ่อ หนูมายอยากกิน’ คนตัวเล็กมองบิดาด้วยสายตา อ่อนวอน

แต่ก่อนที่ปรมัตถ์จะได้ตามใจลูกสาวตัวน้อยอีกครั้งเขาก็หัน ไปเจอคนรู้จักเข้าเสียก่อน เป็นครอบครัวของรุ่นพี่ซึ่งอยู่บ้านติดกัน เขาจึงส่งเสียงร้องทักหายไปก่อนตัวตามมารยาท

‘สวัสดีครับพี่นุ้ม’

‘อ้าว มัตถ์ มาเหมือนกันหรอ’

‘ครับพี่ พอดียายตัวเล็กเขามีกิจกรรมเต้นประกอบเพลงนะครับ’
ปรมัตถ์ตอบยิ้มๆ

คนตัวป้อมในอ้อมแขนเขาขยับตัวยุกยิกพร้อมกับกางแขนขึ้น ขอไถลจากอ้อมกอดของบิดา แล้วหันไปเรียกชื่อเด็กชายตัวผอมที่ยืน ห่างออกไปอย่างคั่นเคย

‘พี่แบ่งค์ชา’

เด็กหญิงตัวน้อยเอ่ยเสี้ยวไส้ สามารถจดจำชื่อพี่ชายข้างบ้านได้ ขึ้นใจ แม้จะเคยพบเจอกันเพียงแค่นี้ก็ครั้ง เพราะครอบครัวของ ปรมัตถ์และมนฤดีเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังติดกันได้เพียงไม่ถึงเดือน แต่ด้วยความช่างพูด ช่างเจรจาของเด็กหญิงตัวน้อย ทำให้ครอบครัว

โชติสถาพัฒน์นึกเอ็นดู เด็กหญิงตัวป้อมจึงกลายเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสองรั้วบ้าน จนทำให้สองครอบครัวสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

‘น้องมายสวัสดิ์คุณลุงคุณป้าหรือยังลูก’ มนฤดีเอ่ยขึ้นพร้อมกับแตะมือลงบนแขนของลูกสาวเบาๆ เป็นเชิงเตือน เด็กหญิงจึงยกมือป้อมๆ ขึ้นกระพุ่มไหว้กลางอก

‘ซาหวัดดีค่าซุนลุงซุนป้า’

‘พี่บอสกับพี่เบงค์ด้วยจ๊ะ’

‘ซาหวัดดีค่า’ คนเสียงใสเอ่ยแจ้วๆ พลางขยับตัวยุกยิกอีกครั้งปรมัตถ์ปล่อยให้ลูกสาวลงยืนบนพื้นด้วยตัวเอง ก่อนคนตัวเล็กจะเดินไปหาเด็กชายทั้งสอง และเป็นลูกชายคนเล็กของบ้านที่เอ่ยทักเสียงหวาน

‘สวัสดิ์ครับคนสวย’

เด็กหญิงฉีกยิ้มกว้าง มองอีกฝ่ายตาแป๋วแหว แหว ก่อนจะเอ่ยถามเสียงใส

‘น้องชวยไหม’

‘สวดยครับ’ เด็กชายตอบเอาใจ ก่อนคว้าคนตัวป้อมขึ้นอุ้มแนบอก ทำเอาคนเป็นมารดาที่ยืนมองอยู่ต้องเอ่ยปรามเนื่องด้วยตัวอ้วนกลมของเด็กหญิงนั้นแทบจะใหญ่กว่าร่างผอมสูงของเด็กชาย

‘อุ้มน้องดีๆ นะลูก ระวังจะทำน้องหล่นนะเบงค์’

‘ครับ’

‘ดูท่าจะไม่หล่นหรือหกละ แม่ nangฟ้าของมนกอดคอพี่เบงค์แน่นเชียว’ มนฤดีเอ่ยบอกอย่างเอ็นดู

นาถลดตาที่ยืนมองอยู่ก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วยกับความน่ารักของทั้งคู่

‘วันนี้้องมายเต็นๆ เป็นนางฟ้า’

‘จริงเหอ’ เด็กชายถามพลางก็มองคนตัวป้อมในชุดกระโปรง
ฟูฟ่องสีขาวสะอาดสะอ้านอย่างเอ็นดู

‘จริงคำ น้องมายเดินฉวย’

‘ไหนๆ เดินยังง’

‘อย่างนี้ๆ’ บอกพลางยกไม้ยกมือพร้อมกับขยับตัวยุกยิก ทำเอา
เด็กชายหัวเราะชอบใจ อุดก้มลงหอมแก้มป้อมไม่ได้

‘แก้มป้อมจังเลย หอมด้วย ไหนมาหอมอีกทีสิ’

‘ไม่อาว’

‘น้ำ...’ เอ่ยบอกอย่างชอบใจพร้อมกับหอมแก้มป้อมๆ ครั้งแล้ว
ครั้งเล่าอย่างมันเขี้ยว ทำเอาคนตัวเล็กกว่าหัวเราะคิกคักเพราะจึกจี้
ท่ามกลางสายตาเอื้อเอ็นดูในความสัมพันธ์น่ารักของเด็กทั้งคู่

‘น่ารักที่สุดเลย น้องแก้มป้อมของพี่’

แชะ! แชะ! แชะ!

“สмай เบี่ยงหน้ามองกล้องนิดครับ” เสียงกดชัตเตอร์ที่ดังขึ้น
ระรัวพร้อมกับน้ำเสียงอันคุ้นเคยดังสติของหญิงสาวที่หลงวนอยู่กับ
ความทรงจำเดิมๆ ให้หวนกลับมาถึงปัจจุบัน หลังปล่อยให้มันจมอยู่
กับอดีตอยู่ชั่ววนาที่ยามเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

“เชิดหน้าขึ้นนิด มองจิกกล้องหน่อยครับ สวย ดีมาก”

ร่างเพริ้วระหงทำตามคำสั่งของช่างภาพหนุ่มอย่างว่าง่าย
ด้วยการเชิดใบหน้าสละสวยขึ้นสู่กล้องและแอ่นอกอวบให้ผลิฟุ้งตาม
คอนเซปต์เช็กชีที่ทางนิตยสารตั้งไว้ พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนท่าทางการ
โพสไปเรื่อยๆ อย่างมีอาชีพ เพียงไม่นานนางน่ายแบบครั้งสำคัญก็
เสร็จสิ้นลงอย่างเรียบร้อยและทันเวลาที่วางไว้ รักษามาตรฐานการ
ทำงานของตัวเองไว้ได้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งนั่นเป็นข้อดีที่ทำให้ผู้ว่าจ้าง
วางใจ และมักจะเรียกใช้งานเธอเสมอ แต่กว่าจะมีวันนี้ได้นั้นก็ไม่ใช่ว่า

เรื่องง่ายสำหรับเธอเลย เพราะหญิงสาวต้องทำงานอย่างหนักมาตลอด เพื่อพิสูจน์ตัวเอง

มนยา จิราวัฒน์กุล เป็นพริตตี้ลำดับต้นๆ ของมอเดลลิงชื่อดัง ซึ่งมีสาวประเภทสองอย่างแก้วเกล้าที่รู้จักผู้คนในแวดวงบันเทิงเป็นเจ้าของ และด้วยภาพลักษณ์ของมนยาที่ค่อนข้างสมบูรณ์พร้อม ทั้งใบหน้าสวย หุ่นดี มีทรวดทรงเว้าโค้งน่ามองในสัดส่วน 34-24-35 พร้อมด้วยส่วนสูงสมตัวกว่าหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ทำให้มนยาได้รับการสนับสนุนจากเจ้าของมอเดลลิงเป็นพิเศษ จะเรียกว่าถูก ‘ดัน’ ก็ไม่ผิดนัก เพราะแก้วเกล้ามักจะป้อนงานให้มนยาอยู่เสมอ

แต่นั้นก็ไม่ใช่ทั้งหมด เนื่องด้วยตัวมนยาเองก็มีความสามารถ เรียนจบจากมหาวิทยาลัยด้วยเกรดเฉลี่ยที่เกือบทำให้ได้รับเกียรตินิยม ข້ายังสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งความสามารถนั้นถือเป็นใบเบิกทางให้เธอได้รับงานมากกว่าเพื่อนร่วมอาชีพบางคน ที่เอาแต่คอยกระแนะกระแหนเธออยู่เสมอ แต่หญิงสาวก็พยายามไม่ใส่ใจ ตั้งใจทำงานของตัวเองให้ดีที่สุด ทำให้บรรดาลูกค้าเรียกใช้งานเธออย่างไม่ขาด ทั้งออกงานบุทต่างๆ ถ่ายแบบ รีวิวสินค้า และอื่นๆ อีกมากมาย เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีเวลาหยุดพัก เลยทำให้เธอดูเหมือนมีรายได้เข้ากระเป๋าเป็นกอบเป็นกำ แต่ใครจะรู้ว่าเบื้องหลังของเธอไม่ได้สวยงามหรือโรยไปด้วยกลีบกุหลาบอย่างที่เห็นกันนักหรอก

“สมาย มาดูรูปสิว่าโอเคไหม” ตากล้องหนุ่มที่ทำงานด้วยกันบ่อยๆ จนคุ้นเคยกันดีเอ่ยเรียก

หญิงสาวเดินไปหยิบผ้าคลุมไหล่ผืนใหญ่มาใช้ ก่อนเดินตรงไปหาร่างสูงด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ลองเช็กดูครับ ถ้าตรงไหนไม่พอใจบอกพี่ได้นะ” อีกฝ่ายบอกพร้อมกับเปียงคอมพิวเตอร์พกพาที่กำลังแสดงภาพถ่ายของเธออยู่เต็ม

หน้าจออกมาให้ดู

นิ้วแข็งแรงกดเลื่อนภาพถ่ายให้หญิงสาวดูทีละภาพๆ อย่างช้าๆ เหมือนเช่นทุกครั้ง เพื่อให้หญิงสาวได้เช็กความเรียบร้อยของตัวเอง ซึ่งภาพร่างแบบบางในชุดเสื้อผ้าวัดรูปน้อยชิ้น โชว์สัดส่วนเว้าโค้งและเนินอกอวบอímก็ทำเอาเจ้าตัวเม้มปาก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากยืมรับและซ่อนทุกความรู้สึกไว้ภายใต้ใบหน้าย่นดี

“สมายโอเคไหม”

“ถ้าตรงคอนเซ็ปต์ของเล่ม มายก็โอเคทุกรูปแหละค่ะ” มนยาตอบพร้อมกับผินยืมสวย ทำเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไร ทั้งที่ความเป็นจริงเธอยังไม่คุ้นชินกับงานที่ต้องโชว์เรือนร่างสักนิดเดียว แม้ว่าจะคร่ำหวอดอยู่ในวงการนี้มาตั้งแต่อายุสิบแปดปีก็ตาม

“ถ้าฉันเอาตามนั้นะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างง่ายๆ ไม่อยากทำตัวเรื่องมากให้เสียงาน แม้จะรู้สึกว้าวเสียด้านนี้ดูเซ็กซี่เกินงามไปนิดก็ตาม

“ถ้าพี่แทนไม่มีอะไรแล้ว ฉันมายขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ”

“เชิญครับ”

มนยายืมให้เขาอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวเตรียมเดินไปยังห้องแต่งตัว แต่ยังไม้พ้นจุดถ่ายแบบดีก็ถูกชายหนุ่มเรียกเอาไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวลุกครับสมาย”

“พี่แทนมีอะไรหรือค่ะ” มนยาหยุดเดินแล้วหันไปมองหน้าคนถามอย่างสงสัย

“เลิกงานแล้ว ไปกินข้าวกับพี่ไหม”

“ขอบคุณที่ชวนนะค่ะ แต่วันนี้มายต้องรีบกลับบ้านนะค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธทันที พร้อมกับส่งยืมบางๆ ให้ ทำเอาช่างภาพหนุ่มหน้าเจื่อน เมื่อคำตอบที่ได้รับเป็นเหมือนเช่นทุกครั้งที่เขาพยายามเอ่ยชวน

“มายขอโทษจริงๆ นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ไว้ครั้งหน้าก็ได้”

หญิงสาวเพียงยิ้ม ไม่ได้ตอบรับคำพูดนั้นว่าครั้งหน้าเธอจะยอมไปรับประทานอาหารกับเขาหรือเปล่า เพราะเธอไม่อยากเพิ่มปัญหาให้ตัวเอง แค่จัดการกับชีวิตก็เหนื่อยมากพอแล้ว

แทน หรือ ภวิศ เป็นหนุ่มหล่อที่เพียบพร้อมทั้งฐานะและการศึกษา เขาเป็นลูกหลานไฮโซที่เปลี่ยนงานอดิเรกมาเป็นงานหลัก และทำได้ดีจนก้าวขึ้นมาเป็นมืออาชีพได้อย่างไม่ยากเย็น ซึ่งภาพลักษณ์ดูดีและโพรไฟล์สมบูรณ์แบบทำให้เขาเป็นที่หมายปองของบรรดาพรตดีและนางแบบทั้งหลายในวงการ

มนยาไม่อยากไปแก่งแย่งตบตีกับใครๆ จึงพยายามหลีกเลี่ยงทำเป็นมองไม่เห็นมิตรไมตรีที่เขาหยิบยื่นให้ เพราะการที่ภวิศดูสนใจเธอมากกว่าเพื่อนร่วมอาชีพคนอื่นๆ ทำให้เธอถูกเพื่อนร่วมวงการหลายต่อหลายคนมองค้อนจนตาแทบหลุด

“ให้พี่ไปส่งไหม” ภวิศไม่ละความพยายาม เช่นเดียวกับมนยาที่ไม่ละความพยายามที่จะปฏิเสธ

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวมายต้องแวะไปทำธุระด้วย ขอขอบคุณพี่แทนมากๆ นะคะ”

“ครับ” อีกฝ่ายรับคำเสียงเบา สีหน้าดูผิดหวังเล็กน้อย แต่มนยาทำเป็นมองไม่เห็น และรีบขอตัว

“ถ้าจำเป็นไปก่อนนะคะ”

“ครับ กลับบ้านดีๆ นะ” เขาส่งความห่วงใยส่งท้าย

หญิงสาวหมุนตัวเดินออกมาอย่างรวดเร็ว และได้แต่นึกขอโทษอีกฝ่ายในใจที่ไม่สามารถรับไมตรีจากเขาได้จริงๆ

มนยาเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดเสื้อกล้ามสีเทาอ่อนรัดรูปกับกางเกงยีนขาสั้นกุดเป็นเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งเนื้อบางเบาและกางเกงสกินนี่

ชาวยาวสีดำสนิท ก่อนแวะไปบอกลาที่ม้งงานของผู้ว่าจ้างแล้วจึงขอตัว กลับหลังจากงานทั้งหมดเสร็จสิ้น โดยปฏิเสธการไปรับประทานอาหาร กับทางที่ม้งงานเหมือนอย่างเคย

ร่างระหงเดินออกจากสตูดิโอแล้วก้าวฉับๆ ตรงไปที่ป้าย รถโดยสารอย่างเร่งรีบแทนการเรียกใช้บริการรถแท็กซี่เพื่อประหยัด ค่าใช้จ่าย ก่อนจะแวะไปเลือกซื้ออาหารสำหรับมือเย็นที่หน้าปากซอย ทางเข้าหมู่บ้าน ที่มีร้านสะดวกซื้อและรถเข็นขายอาหารคั้งๆ โดย เลือกกับข้าวจากเมนูที่มารดาชื่นชอบ นั่นคือแกงส้มชะอมไข่และ หอยลายผัดฉ่า

มนยาอาศัยอยู่กับมารดาที่บ้านหลังหนึ่งในชุมชนแออัด โดยที่ ผู้คนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพหาเช้ากินค่ำแตกต่างกันไป ทั้งค้าขาย และรับจ้าง มีทั้งขายอาหาร ขายผัก ขายปลาหมึกย่าง รวมไปถึงขาย ลูกโป่งตามงานวัดด้วย เรียกได้ว่าเป็นชุมชนที่มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ปะปนกัน แต่นับว่าเป็นความโชคดีของมนยาที่รายล้อมไปด้วย บรรดาเพื่อนบ้านสอดรู้ ที่จ้องจะอยากรู้ทุกเรื่องในครอบครัวเธอ

“กลับมาแล้วรีบนั่งมาย แม่แกเมาหัวราน้ำแต่วันเลย เห็นว่าเล่น ไฟได้ไปหลายพันเลยนี่ ป่านนี้ซื้อเหล้ากินจนหมดไปแล้วมั้ง”

ป่าข้างบ้านในซอยเดียวกันเกาะขอบรั้วไม้ไผ่หน้าออกมา ทักทายด้วยประโยคที่ทำให้มนยาต้องแอบกลอกตา เธอรู้ว่ามารดา จะมีสภาพเป็นอย่างไรในทุกๆ เย็น แต่ก็ไม่ชอบใจทุกครั้งที่เพื่อนบ้าน มาตะโกนแจ้งข่าวจนคนทั้งซอยรู้ไปด้วยกันหมดแบบนี้ มนยาเพียง ทำเฉย ไม่ได้ตอบ ขณะที่คนสูงวัยกว่ายังพูดต่อโดยไม่รับรู้ถึงความ ขุ่นเคืองใจของเธอสักนิด

“แล้วนั่นซื้ออะไรมาเต็มไม่เต็มมือละ คงไปแก้ผ้าถ่ายรูปมาอีก ละสิ เงินดีแบบนี้น่าให้นั่งแจ่มมันไปทำบ้างจริงๆ ถ้ามันไปทำต้องได้

เงินเยอะกว่าแกแน่ๆ เลย ลูกฉันนะทรงโตอย่างกับลูกเตงโมแน่ะ” ว่าพลางหัวเราะคิกคักชอบใจ

มนยาแอบกลอกตา นึกค่อนข้างใจว่าแค่หน้าอกใหญ่ก็ใช้ว่าจะทำงานนี้ได้ดีกันทุกคนซะที่ไหน

“ถ้าป่าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะจ๊ะ” มนยาเอ่ยตัดบทแล้วก้าวเร็วๆ จากมา ไม่ยอมมออยู่ฟังคำปรึกษาว่าเธอไม่มีมารยาทที่เดินหนีผู้ใหญ่ แต่นั่นเป็นสิทธิ์ของเธอที่จะปกป้องตัวเองนี่

ร่างบางหยุดยืนอยู่ที่หน้าบ้านไม้หลังซ่อมซ่อม ก่อนผลัดประตูรั้วเหล็กที่เขรอจะไปด้วยสนิมเข้าไปด้านใน เดินผ่านสวนหย่อมที่รกเรือไปด้วยหญ้าสูงเพราะไม่มีคนดูแล ตรงไปยังตัวบ้านไม้แบบสองชั้นที่ยังคงปิดสนิท

“กลับมาแล้วจ๊ะ” หญิงสาวส่งเสียงร้องบอกยามเปิดประตูบ้านเข้าไปแล้วเจอกับความมืดมิด ก่อนเอื้อมมือบางไปกดสวิทช์ไฟจนมันสว่างไปทั่ว เผยให้เห็นร่างผอมของมารดานั่งอยู่บนพื้นข้างโซฟาตัวเก่าพร้อมด้วยขวดเหล้าและจานใส่ถ้วยลิสงคั่วหล่นกระจัดกระจาย ซึ่งเป็นภาพที่ทำให้คนตั้งใจทำงานหนักมาตลอดทั้งวันรู้สึกหมดเรี่ยวแรง

“แม่...” มนยาร้องเรียกมารดาเสียงระโหย พลันความรู้สึกเหนื่อยล้าก็ทำให้หยาดน้ำเอ่อคลอนัยน์ตากลมสวຍ

“กลับมาแล้วเรอะ” เสียงอ้อแอ้ดังตอบกลับมา ก่อนที่คนเป็นมารดาจะผงกศีรษะที่ผมเผ้ายุ่งเหยิงซึ่งพึงอยู่กับโซฟาตัวเก่าขึ้นช้าๆ แล้วเบือนหน้าซุบตอบมามองลูกสาวที่ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงประตูคล้ายถูกสาป

“แกมาก็ดีแล้ว ไปซื้อเหล้าเพิ่มให้ฉันหน่อย”

มนยาเฝ้าปากแน่นขณะเพ่งมองขวดเหล้าขนาดเล็กสองขวดที่กำลังอยู่บนพื้นอย่างเจ็บปวดหัวใจ ก่อนจะทำใจกล้ำเอ่ยปากเตือน

“แม่ดื่มเยอะเกินไปแล้วนะจ๊ะ”

“เรื่องของฉัน บอกให้ไปซื้อไก่ไปซื้อปลา”

“แต่แม่ควรกินข้าวบ้างนะจ๊ะ หนูซื้อแกงส้มชะอมไข่กับหอยลาย ผัดข้าวอย่างที่แม่ชอบมาด้วยนะ” หญิงสาวพูดเอาใจด้วยความรู้สึกเจ็บปวด แต่ก็ดูเหมือนจะไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของมารดาได้เลย

“ฉันจะกินเหล้า ไม่กินข้าว”

“แต่ว่าแม่กินเหล้าจนผอมมากแล้วนะ”

ปึก!

มนยาน้ำตาร่วงยามที่มนฤดีปาแก้วพลาสติกตรงมายังเธอด้วยท่าที่เกรี้ยวกราดพร้อมกับแผดเสียงใส่อย่างไม่พอใจ

“แกเป็นลูก อย่าบังอาจมาสั่งสอนฉัน!”

“แม่”

“ไปสิ ไปซื้อเหล้ามาให้ฉันเดี๋ยวนี้!” หญิงสาวกลืนก้อนแข็งๆ ที่เล่นขื่นมาจุกอกลงไป ก่อนจะวางถุงกับข้าวในมือลงบนโต๊ะแล้วหมุนตัวเดินออกมาพร้อมกับน้ำตาที่ร่วงเผาะอย่างเสียใจ แล้วก็พลันนึกถึงอดีตที่เคยเต็มไปด้วยความสุขท่วมท้นหัวใจ อดีตที่มีพ่อและแม่แสนดี ไม่ใช่แม่ที่จงเกลียดจงชังเธอแบบนี้

ปรมัตถ์ บิดาของมนยาเป็นลูกชายคนเดียวของเศรษฐีตระกูลเก่าที่มีมรดกหลายล้าน แถมยังเป็นข้าราชการที่มีตำแหน่งใหญ่โตในกระทรวงการต่างประเทศ นั่นจึงทำให้มนฤดี มารดาของหญิงสาว ซึ่งเป็นเพียงลูกสาวแม่ค้าธรรมดาๆ กลายเป็นคุณนายที่มีคนรู้จักนับหน้าถือตาตามไปด้วย

มนยาจำได้ว่าตอนนั้นตัวเองมีความสุขมาก เพราะทุกเย็นที่กลับมาจากโรงเรียน เธอจะได้เห็นพ่อแม่อยู่กันพร้อมหน้า โดยที่มารดาทำกับข้าวอยู่ในครัว ส่วนบิดามักจะนั่งทำงานหรือไม่ก็อ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโซฟาในห้องรับแขก มีเด็กหญิงมนยานั่งทำการบ้านอยู่ใกล้ๆ พอช่วงเย็นย่ำก็จะนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วยกันอย่างมีความสุข

แต่ความสุขเหล่านั้นไม่ยั่งยืน เมื่อบิดาของมนยาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะกำลังเดินทางไปประชุมผู้ปกครองให้เธอแทนมารดา ซึ่งติดนักร้องสมัครกับเพื่อน และเสียชีวิตในเวลาต่อมา หลังเข้ารับการรักษาตัวในห้องไอซียูได้เพียงแค่สองชั่วโมง นำมาซึ่งความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของเด็กสาววัยเพียงสิบหกปี เพราะมนยามิได้เสียเพียงแค่บิดา แต่เธอได้สูญเสียตัวตนของมารดาไปด้วย นับจากวันนั้น คุณแม่แสนดีก็เปลี่ยนไป มนฤดีที่เคยรักใคร่เธอดีมาตลอดตั้งแต่เกลียดชังเธอราวกับไม่ใช่ลูกในไส้ ซ้ำยังบอกว่าเป็นความผิดของเธอที่ทำให้บิดาต้องตาย

มนฤดีมองมนยาเป็นเพียงแค่เศษฝุ่นนํารำคาญในอากาศ ทั้งรังเกียจและเกลียดชัง ไม่ยินดียินร้ายกับชีวิตของเธอสักนิด เหมือนไม่มีมนยาอยู่ในบ้าน แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังรักและเทิดทูนมารดาไม่เปลี่ยนแปลง

หลังจากการเสียชีวิตของปรมัตต์ จากที่มนฤดีเคยใช้เงินอย่างสมฐานะก็เปลี่ยนเป็นใช้จ่ายเกินตัว หมดเงินไปกับข้าวของเครื่องใช้แบรนด์เนมที่เลือกซื้อมาประดับกาย เพื่อแลกกับคำชื่นชมจากบรรดาสมาคมแม่บ้านในกระทรวง อีกนัยก็เพื่อแสดงให้ทุกคนเห็นว่าตัวเองยังมีความเป็นอยู่ที่ดีมาก แม้จะสูญเสียสามีซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัวไปแล้วก็ตาม นั่นทำให้เงินประกันและเงินเก็บก้อนสุดท้ายที่มีอยู่ร่อยหรอลงไปอย่างรวดเร็ว และหมดไปในที่สุดเมื่อมนฤดีติดการพนัน

แรกๆ มารดาของมนยาก็ก่อนเป็นครั้งคราวกับกลุ่มเพื่อนไฮโซ โดยอ้างว่าเพื่อความบันเทิงและคลายความทุกข์ที่เกิดจากความสูญเสียซึ่งกัดกินใจ แต่พักหลังกลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อมารดาแทบจะไม่กลับบ้านเลย มนฤดีออกตระเวนเล่นการพนันตามบ่อนไปเรื่อยทั้งในและต่างประเทศ มีทั้งได้และเสีย ซึ่งพักหลังๆ จะเสียมากกว่าได้ ทำให้

ข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้านเริ่มหายออกไปทีละชิ้นสองชิ้น รวมถึง กระเป๋าราคาเรือนแสนหลายใบใบ ชุดเครื่องทองและเครื่องเพชรใน ตู้เซฟที่มารดาเธอเคยบอกว่าหวงนักหนา ไม่เว้นแม้กระทั่งบ้านที่ใช้ ชุบน้ำวนอนด้วย มนกฤติผลาญทุกอย่างในระยะเวลาไม่เกินสองปี ทรัพย์สิน หลายสิบล้านที่เคยมีก็หมดลง แล้วชีวิตของมนยาก็เปลี่ยนไป

...

เสียงซิงข้าวตัวเก่าภายในสวนสาธารณะกลางหมู่บ้านดังเอี๊ยด อัด ยามร่างแบบบางที่นั่งอยู่เพียงลำพังท่ามกลางความมืดโยกตัว เบาๆ ใบหน้าสะสวยที่เลอะเประคราบน้ำตาแห่งนงยื่นมองผืนฟ้า สีดำสนิทที่ไม่ต่างอะไรกับความรู้สึกมืดมัวในใจของเธอ

ปล้นน้ำตาที่เธอคิดว่ามั่นคงแห่งเหือดไปแล้วก็หยดเหมะลงมา อีกครั้ง ยามนึกถึงเรื่องราวในวันวานที่เต็มไปด้วยความสุขใจ ทั้งภาพ ครอบครัวสุขสันต์ที่พร้อมหน้ากัน ภาพรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะที่ถูก ลบเลือนไป เหลือทิ้งไว้เพียงคราบน้ำตา

หญิงสาวยกมือขึ้นปาดน้ำตาทิ้ง แล้วก็ได้แต่ภาวนาในใจให้คนที่นอนหลับสบายอยู่บนฟ้าส่งพลังและแรงใจมาให้เธอได้มีเรี่ยวแรง สู้ต่อ

‘พ่อมัตถ์จำ สมายคิดถึงพ่อเหลือเกิน’

ปัก!

มนยายืนนิ่งคาหน้าประตู มองแก้วพลาสติกใบเก่าที่เประไป ด้วยเหล้าขาวดีกรีแรงกลิ้งอยู่บนพื้น หลังมันลอยหวือมากระทบแก้ม เธออย่างแรงทันทีที่หญิงสาวเปิดประตูบ้าน

“แกหายหัวไปไหนมาฮ้า ฉันบอกให้ไปซื้อเหล้าให้ฉันไง!”

มือบางที่กำลังพลสติกบรรจุขวดเหล้าขาวสันระริก ขณะที่ ความเจ็บปวดแล่นปราดไปทั่วซีกหน้าและหัวใจยามสบเข้ากับแววตา

รังเกียจที่มองมา

“แล้วไหนเหล้าฉันล่ะ”

“นี่จ่ะ” หญิงสาวบอกเสียงเบาแล้วขยับเข้าไปหาคนเป็นมารดา พร้อมกับยื่นถุงในมือให้

คนรอถลึงตามองอย่างโมโห “แกไปตั้งนาน แต่ซื้อมาให้ฉันขวดเดียวเนี่ยนะ อีลูกเลย!” มนฤดีตวาดลั่นอย่างไม่พอใจ พร้อมกับฟาดฝ่ามือลงบนแขนของลูกสาวอย่างแรงหลายที ทำเอาคนถูกกระทำร้องอุทธรณ์

“หนูเจ็บนะแม่” มนยาร้องทั้งน้ำตาปริ่มๆ เธอไม่ได้เจ็บกาย แต่เจ็บที่หัวใจเพราะถูกกระทำให้เสียความรู้สึกครั้งแล้วครั้งเล่า

“เจ็บนะสิดี จะได้ตายๆ ไปซะ”

“แม่...” เธอเอ่ยราวกับจะขาดใจ มองมารดาที่หยิบขวดเหล้าไปรินใส่แก้วเก่าๆ อย่างเจ็บปวด “หนูเป็นลูกแม่นะ”

“ลูกที่ฉันไม่ต้องการนะสิ แกน่าจะตายแทนพ่อแกไปซะ ถ้าเป็นแบบนั้นชีวิตฉันคงไม่ต้องลำบากแบบนี้ เป็นเพราะแกแท้ๆ อีมารผจญ ถ้าพ่อแกไม่ไปงานประชุมให้แก พ่อแกก็ไม่ต้องมาตาย” มนฤดีเคঁদเสียงพร้อมกับยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกใหญ่ ขณะที่มนยาได้แต่ยืนมองภาพนั้นอย่างซ้ำใจ

“ฉันละเกลียดแกนัก”

“หนูรู้...”

“รู้แล้วก็ไปให้พ้นหน้าฉันซะ!”

มนยายืนนิ่ง แม้ว่ามารดาจะพูดจารุนแรงแบบนั้น แต่ในฐานะที่เธอเป็นลูกก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี หญิงสาวจึงยืนมองมารดาที่กระดกเหล้าดื่มอีกๆ ด้วยความเป็นห่วง ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“แม่ก็อย่าลืมหินข้าวด้วยนะจ๊ะ”

“หุบปาก!” มนฤดีตวาดด้วยความชิงชัง “ไม่ต้องมาเป็นห่วงฉัน

นี่มันชีวิตฉัน”

“แม่...”

“ออกไป!”

มนยาแหม้มปากแน่นเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ ก่อนจะยอมเดินถอยออกมาอย่างอ่อนใจพร้อมกับยกมือขึ้นปาดน้ำตา และบอกหัวใจตัวเองให้ชินชากับความใจร้ายของมารดาให้ได้สักที

มือบางแต่ลูกบิดเก่าๆ บนประตูไม้บานเล็ก ก่อนผลัก
เข้าไปในห้องนอนขนาดเล็ก ที่ค่อนข้างโล่งเพราะมีเพียงเตียงนอนเล็กติดริมหน้าต่าง ตู้เสื้อผ้าเก่าๆ ที่ประกอบขึ้นจากโครงเหล็กและใช้ผ้าคลุมอย่างง่ายๆ โต๊ะเครื่องแป้งตัวเล็ก มีกระจกบานเล็กวางอยู่บนนั้นพร้อมด้วยเครื่องสำอางแบรนด์ดังที่หญิงสาวเป็นพริเซนเตอร์วางไว้อย่างเป็นระเบียบ ซึ่งขัดกับสภาพห้องนอนโกโรโกโสของมนยามากขึ้นๆ โต๊ะเครื่องแป้งเป็นห้องน้ำขนาดเล็กที่มีฝักบัว กระจก บนชั้นวางเล็กๆ ได้กระจกมีเครื่องประติมากรรมหลากหลายแบบวางอยู่ และชักโครกไม่มีอ่างสำหรับใส่น้ำ หญิงสาวจึงใช้ถังใบเล็กกรองน้ำไว้สำหรับใช้ทำความสะอาดชักโครกแทน

ร่างบางทรุดนั่งลงบนเตียงนอนหลังเก่า ขณะที่มือเล็กปาดน้ำตาออกจากแก้มไสด้วยความเจ็บปวดใจ เพราะการกระทำของมารดาไม่ต่างอะไรจากมีดที่แทงลงบนแผลหวนหวนซ้ำไปซ้ำมา พลันช่วงเวลาแห่งคำคืนแสนหวานก็ผุดขึ้นมาในความคิดราวกับจะช่วยปลดปล่อยโลมให้เธอหายเจ็บปวดกับปัจจุบัน

‘ชื่ออะไร’ คนเสียงเข้มเอ่ยถาม หลังยกแก้วเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขึ้นดื่ม ขณะที่มือใหญ่ซึ่งโอบเรือนร่างระหงในชุดเดรสรัดรูปเข้ามาแนบกายไล่ไปตามลำแขนกลมกลิ้งแผ่วเบา ทำเอาหญิงสาวในอ้อมแขนขลุกขู่

‘สหายคะ ชื่อสหาย’

‘ชื่อเพราะ’ เขาชมสั้นๆ พลางจับเครื่องดื่มในมือจนหมดแก้ว แล้วหันไปมองหน้าคนในอ้อมแขนอย่างสำรวจท่ามกลางแสงไฟสลัว เห็นปลายจมูกโด่งเขตรับกับริมฝีปากอวบอ้วนที่เคลือบด้วยลิปสติกสีส้มอิฐ สีเดียวกันกับที่แต่งแต้มบนพวงแก้มอ้ม

‘สวย’

‘คะ?’

‘เธอสวย’ คนที่สติไม่เต็มร้อยเอ่ยชมอีกครั้งอย่างพอใจ ก่อนในชั่วมือใหญ่เขยปลายคางเรียวให้หันมาสบตา ทำเอาหญิงสาวถึงกับตัวสั่น ยามสบเข้ากับดวงตาคนที่ฉายแววความปรารถนา ด้วยกลัวว่า เขาจะจำเธอได้

‘คืนนี้...ไปด้วยกันได้ไหม’

มนยาไม่ได้ตอบ แต่จ้องใบหน้าคนสั้นนิ่ง ปล่อยให้ความเงิบเป็นคำตอบ หลังตัดสินใจดีแล้วว่าเธอจะยอมออกไปกับเขา

‘ไม่ตอบ แปลว่าตกลงนะ’

‘คะ’

‘เด็กดี’ คนร่างสูงใหญ่เอ่ยชมแล้วจึงฉกริมฝีปากหนาลงบนริมฝีปากบางแผ่วเบา ก่อนกดแนบแน่นและตรึงใบหน้าสะสวยไว้ด้วยมือหนานั่นนาน และที่หญิงสาวเองก็หลับตาพริ้มรอรับจุมพิตหนักหน่วงอย่างยินยอมพร้อมใจ

มนยาซบใบหน้าลงบนต้นแขนที่วางอยู่บนเขาที่ตั้งชันขึ้นด้วยความสับสนในหัวใจ แม้จะเป็นเหตุการณ์ฉาบฉวยที่เกิดขึ้นชั่วคราว และทำให้เธอดูเป็นผู้หญิงใจง่าย ยอมตกเป็นของเขาง่ายดาย ทั้งที่เจอหน้ากันได้ไม่กี่ชั่วโมง แต่นั่นเป็นสิ่งที่มนยาต้องการและเธอตัดสินใจดีแล้ว เพราะอย่างน้อยเธอก็ได้เป็นของคนที่เธอรัก แม้ว่าเธออาจจะไม่รู้ถึงการมีตัวตนของเธอเลยก็ตาม

ร่างเพรียวบางในชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีนรัดรูปก้าวออกจากบ้านหลังซ่อมซ่อมแต่เช้าตรู่ หลังทำกับข้าวง่าย ๆ อย่างไข่เจียว หมูสับเตรียมไว้ให้มารดาเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนี้เธอมีถ่ายแบบกับผลิตภัณฑ์ตัวหนึ่งตอนเก้าโมงเช้า นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องรีบออกจากบ้าน และอีกเหตุผลหนึ่งคือเสียงการเผชิญหน้ากับมารดาตอนที่อีกฝ่ายไม่มา เพราะমনยาไม่ยอมรับรู้ถึงความเกลียดชังจากมนฤดีจริงๆ

หญิงสาวเดินลิ่วๆ อย่างไม่รีรอไปบนถนนคอนกรีตที่ยังโล่งปราศจากยานพาหนะต่างๆ จุดหมายคือป้ายรถโดยสารหน้าปากซอยที่อยู่ไกลออกไปราวหนึ่งกิโลเมตร แต่กระนั้นมนยาก็เลือกเดินแทนที่จะเรียกมอเตอร์ไซค์วิน เพราะจะประหยัดเงินไปได้ถึงสิบบาท พอนึกถึงเหตุผลที่เธอไม่มีเงินเก็บทั้งที่เป็นคนประหยัดอดออมแล้วก็เหนื่อยหัวใจสาเหตุก็เป็นเพราะมนฤดี เนื่องจากราคามักจะรีดไถเงินเธอไปเข้าบ่อนเสมอ ไม่ว่าเธอจะแอบเก็บเงินไว้ยังไงก็ตาม พอเธอไม่ให้ มารดาก็เอาโฉนดที่ดินไปจำนองทั้งบ้านและที่ดินในราคาสูงลิ่ว จนเธอต้องหาเงินไปไถคืนมาเพราะมันเป็นสมบัติชิ้นเดียวในชีวิต แม้มันจะไม่มากมายสักเท่าไรหรอก แต่มันก็เป็นสิ่งที่เธอเรียกว่าบ้าน เพราะใช้เงินมรดกบางส่วนของเธอมาซื้อได้

ดังนั้นเงินที่ได้จากการทำงานของมนยาจึงหมุนเวียนอยู่แบบนี้ ซึ่งเธอต้องผ่อนค่าบ้านพร้อมด้วยดอกเบี้ยแพงมหาโหดตกเดือนละหนึ่งหมื่นสามพันบาทอีกเกือบหนึ่งปี กว่าโฉนดเล่มนั้นจะกลับมาอยู่ในมือเธออีกครั้ง

ร่างเพรียวบางทรุดนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกบริเวณป้ายรถโดยสารเป็นคนแรก พลังทอดสายตามองถนนหนทางที่ยังไม่มีการจราจรแออัดอย่างเหม่อลอย ก่อนผู้โดยสารคนอื่นจะทยอยเดินออกมารอรถเช่นเดียวกัน และในขณะที่นั่งรอรถโดยสารสาธารณะที่ให้บริการฟรี

อยู่นั้น พลันโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายก็ส่งเสียงดังขึ้น หญิงสาว จึงหยิบมันขึ้นมาดูและกรอกเสียงลงไปอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีค่ะเจ้”

“สหาย ตื่นหรือยังจ๊ะ วันนี้หนูมีงานที่ห้างเดอะเมซพารากอนนะ” แก้วเกล้า สาวประเภทสองร่างใหญ่ เจ้าของมอเดลลิงดันสังกัดที่ออกจะเอ็นดูมนยาเป็นพิเศษส่งเสียงร้องเตือนแจ๊ๆ มาตามสาย

“ตื่นแล้วค่ะ มายนั่งรอรถโดยสารอยู่”

“โอ้ย ตื่นเช้ามาก ขยันอะไรเบอร์นั้นกันนักหนาจ๊ะ แม่พริตตีคนดี”

มนยาชะงักไปเล็กน้อย ยามนี้ถึงเหตุผลที่รุ่นพี่เอ่ยถาม หญิงสาวรู้ว่าแก้วเกล้าไม่ได้ตั้งใจพูดจี้ใจดำ เพียงแต่ปมในชีวิตเธอมีมากเกินไปก็เท่านั้นเอง

“เหตุผลเดียว เหตุผลเดิมเลยค่ะ” หญิงสาวตอบเสียงเนือยๆ ทำเอาปลายสายถึงกับเสียวไป

“แม่เราไม่เพลๆ ลงบ้างเลยหรอ ยังตีหมั่นอยู่อีกหรือไง”

“ค่ะ เหมือนจะหนักกว่าเดิมด้วย”

“เจ๊อยากให้เราทบทวนเรื่องการย้ายออกมาอยู่คอนโดอีกหน่อยนะสหาย เจ้รู้ว่าหนูอยากอยู่ดูแลแม่ แต่การที่หนูอยู่กับเขาตอนนี้มันก็แทบไม่ต่างอะไรกับการไม่อยู่แล้ว”

คำพูดประโยคสุดท้ายของแก้วเกล้าไม่ต่างอะไรกับมีดที่ปักซ้ำๆ ลงบนหัวใจที่แหลกลาญของเธอ อยู่ก็เหมือนไม่ได้อยู่ เพราะมันดูดีไม่เคยไยดีการมีชีวิตอยู่ของเธออยู่แล้ว

“เจ้ไม่ได้ตกย้ำหนูนะสหาย” เจ้าของมอเดลลิงเอ่ยขึ้นอย่างกังวลใจ เมื่อมีเพียงความเสียบตอบกลับมา

“มายรู้ค่ะ” หญิงสาวรับคำพร้อมกับยิ้มขมขึ้น “มายไม่โกรธหรอก เพราะเจ้พูดเรื่องจริง”

“เจ้เป็นห่วงหนู และรักหนูเหมือนน้องเหมือนนุ่่ง ที่เจ้พูดก็เพราะห่วงใยหนูนะ”

“ขอบคุณนะคะเจ้เกล้า”

“จะ คิดดูให้ดีเรื่องที่พัก ถ้าจะย้ายออกเมื่อไหร่กับบอกได้ เจ้หาคนโตให้หนูได้ทันทีเลย”

“คะ” มนยารับคำไปอย่างนั้น แต่ยังไม่คิดจะย้ายออกจริงๆ เพราะยังไม่สามารถตัดห่วงเรื่องมารดาได้

“งั้นเดี๋ยวจอกันที่งานนะจ๊ะ”

“คะเจ้” หญิงสาวรับคำ ก่อนจะกวาดสายด้วยสีหน้าดีขึ้น แม้ชีวิตเธอจะไม่ราบรื่นนัก แต่อย่างน้อยๆ ก็ยังรายล้อมไปด้วยคนดีๆ ที่หวังดีกับเธอจริงๆ

หญิงสาวหย่อนโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าสะพายแล้วขยับตัวนั่งหลังตรง พลงงชะเง้อคอมองรถโดยสารที่ยังไม่โผล่มาเสียที แต่แล้วรถสปอร์ตคันหรูที่แล่นเข้ามาในสายตาก็ทำเอาหญิงสาวรีบหันหนีแทบไม่ทัน ก่อนจะนั่งตัวแข็งทื่อ เมื่อรถคันนั้นเลี้ยวปราดเข้าจอดเทียบฟุตบาทใกล้ๆ ก่อนที่ผู้ชายตัวสูงที่นั่งห่างออกไปจะผุดลุกขึ้น แล้วเดินตรงไปที่รถยนต์คันหรูพร้อมๆ กับที่กระแจกรถสีทึบเลื้อนลง

เขามาทำอะไรแถวนี้!

มนยาร้อนรนเสียจนแทบอยากจะลุกหนี แต่ถ้าเธอลุกขึ้นก็จะยิ่งทำให้เป็นที่ผิดสังเกต หญิงสาวจึงทำใจกล้านั่งอยู่เฉยๆ ฟังเสียงสนทนาของทั้งคู่อยู่นั่นๆ

“ขอโทษที่รบกวนให้มารับนะพี่แบงค์ รถผมมันเกเรกะทันหันจริงๆ”

“เฮอะ รถโกโรโกโสพรรค์นั้น ขายเป็นเศษเหล็กจะได้สักที่บาทวะ”

“ได้พี่ อย่ามาว่ารถผมนะ” คนเป็นรุ่นน้องเกาะประตูรถกระพืบ

เท่าเราๆ และใบหน้ายับยู่่ง ทำเอาคนมองหัวเราะว่า

“ทำท่างอนเป็นตุตเลยมึง”

“ก็พี่ว่ารถผมนี่”

“แล้วมึงจะไปกับกูไหม”

“ไปสิพี่”

“จะไปก็ขึ้นมาเร็วๆ เลยมึง เดี่ยวรถเมล์มาด่า” อีกฝ่ายเอ่ยแรง
เสียงเข้ม ชายร่างผอมสูงจึงรีบขึ้นไปนั่งบนรถอย่างรวดเร็ว

มนยาเหลือบตาขึ้นมองเมื่อรถคันนั้นยังไม่เคลื่อนออกไปในทันที
ได้ยินเพียงเสียงแว่วๆ ดังมา

“มีอะไรหรือพี่ มองคนรู้จักหรือ”

เธอไม่ได้ยินเสียงเจ้าของรถเอ่ยตอบ และเบี่ยงหน้าหลบอีกนิด
เมื่อได้ยินเสียงรถยนต์ดังขึ้นแล้วเล่นห่างออกไป ถึงได้หันไปมองท้าย
รถยนต์คันหยุดด้วยความรู้สึกหนึ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจ

เขากับเธอดูแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

2

บรรยากาศภายในห้องประชุมประจำแผนกออกแบบ
โครงสร้างของบริษัทเมตตระกุลทวีกรูปนั้นไร้เสียงพูดคุยจ้อแจ่มติดกับเวลาทำงานปกติลิบลิ้น มีเพียงเสียงการนำเสนอของทีมนสถาปนิกผู้รับผิดชอบยื่นพูดอยู่ที่บริเวณด้านหน้า โดยมีฉากหลังเป็นภาพจำลองอาคารสูงสามสิบชั้น ซึ่งเป็นหนึ่งในโครงการใหญ่ของบริษัทถูกฉายขึ้นบนโปรเจกเตอร์ประกอบคำอธิบาย และบริเวณโต๊ะด้านหน้ามีอาคารจำลองที่สร้างขึ้นด้วยกระดาษชานอ้อยวางตั้งอยู่

ผู้ร่วมงานคนอื่นนั่งฟังอย่างตั้งใจ บ้างก็จดรายละเอียดสำคัญลงในสมุดโน้ตที่เตรียมมา บ้างก็บันทึกลงไอแพด มีเพียงร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็กเนื้อดีที่นั่งบนโซฟาตัวใหญ่เท่านั้นที่นั่งมองการนำเสนออย่างเฉยๆ แต่ปฏิริยาแบบนั้นทำเอาสมาชิกในแผนกคนอื่นนั่งเกร็งไปตามๆ กัน เพราะชายหนุ่มคนนั้นคือ คีริน เมตตระกุลทวี ผู้บริหารหนุ่มบริษัทเมตตระกุลทวีกรูป ซึ่งเป็นเจ้านายใหญ่ของทุกคนนั่นเอง

มีเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ได้มีท่าทีเกร็งจัดเฉกเช่นคนอื่น นั่นคือบาร์มีที่อยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีน ผู้เป็นเพื่อนสนิท ควบตำแหน่งหัวหน้าแผนกที่นั่งเอนตัวฟังพนักเก้าอี้ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย หมุนปากกาในมือ

เล่นไปพลางๆ ขณะนั่งฟังรุ่นน้องในแผนกนำเสนองาน นานๆ ที่ถึงจะ จดปากกาลงบนสมุดโน้ตที่กางอยู่ด้านหน้าเพื่อเก็บข้อมูลด้วยลายมือ ที่ไม่เป็นระเบียบนัก

“สำหรับการเลือกใช้เฟอร์นิเจอร์ ที่เราออกแบบตามที่โครงการ บริพา โดยเน้นการใช้เฟอร์นิเจอร์ที่ประหยัดพื้นที่ในสโตนิมินอล คือ เรียบหรูและดูดี เฟอร์นิเจอร์บางอย่างเราจะใช้งานบิลต์อิน แต่ยังคง เน้นที่ฟังก์ชันและประโยชน์ในการใช้สอย ส่วน...”

หนึ่งในทีมสถาปนิกอธิบายอย่างคล่องแคล่ว โดยมีคนที่นั่งทั้ง เจ้าของบริษัทและเจ้าของโครงการนั่งฟังการนำเสนอของลูกน้อง อย่างประหม่น ซึ่งท่าทีหนึ่งๆ และไม่ซักถามอะไรสักคำนั้นนำมาซึ่งอาการ เกร็งจัดของผู้ได้บังคับบัญชา จนพูดผิดพูดถูกไปหลายครั้ง เช่นเดียวกับ ผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นที่นั่งอย่างตั้งอกตั้งใจฟัง แต่ไม่ใช่กับ ชายร่างสูงติดจะบอบบางในชุดทำงานเรียบร้อยที่กำลังนั่งจ้องรอยแดง ตรงลำคอของรุ่นพี่นานนับสิบนาทีด้วยแวตาคือรู้ ก่อนจะยื่นหน้าไป ถามเมื่อความสงสัยล้นออก

“พี่แบงค์”

คนถูกกระซิบเรียกขยับตัว ก่อนยื่นหน้าไปหาคนเป็นรุ่นน้อง เล็กน้อย ขณะที่สายตาส่งจ้องอยู่กับการนำเสนองานตรงหน้า

“มีอะไร” บารมีถามเพราะคิดว่าอีกฝ่ายสงสัยเรื่องงาน แต่รุ่นน้องหนุ่มเจ้าสำอางกลับจิ้มนิ้วลงบนคอเขาอย่างถือวิสาสะ

“นี่รอยอะไรอะพี่”

“รอยอะไรวะ”

“รอยแดงๆ ตรงคอเนี่ย”

“ยุกัดมั้ง”

“ยุกอะไรปากเท่าปากขวิด มันเป็นจ้ำๆ เลยนะพี่”

บารมีตัวเกร็งขึ้นเล็กน้อยมาได้ยินคำบอกเล่าของรุ่นน้อง แล้ว

ก็ต่อว่าตัวเองในใจที่ดันเลือกใส่เสื้อยืดคอวี แทนที่จะเป็นเสื้อเชิ้ตมีปก อย่างเช่นทุกวัน เพราะเขาไม่คิดว่ารอยที่ผ่านมามหลายวันแล้วจะยังคงอยู่

“มันเหมือนรอยคิสมาร์กเลยอะพี่ เหมือนรอยโดนดูด”

“ดูดเด็ดบ้าอะไร” เขาบอกปิดพร้อมกับยกมือขึ้นลูบรอยเจ้าปัญหานั้นนิดๆ ซึ่งทำที่นั่นส่อแวรมีพิรุณ ทำเอารอยที่รื้อมองอย่างจับสังเกต

“แน่ะ อย่ามาเสียงสูงกลบเกลื่อน รอยจากสาวที่หิ้วขึ้นคอนโด วันนั้นหรือพี่”

“เสื้อ”

“แปลว่าใช่แน่เลย” คนถูกว่ายิ้มกริ่มกริ่ม ไม่ได้เกรงกลัวรัศมี อิมคริมจากคนเป็นรุ่นพี่สักนิด กลับชอบใจด้วยซ้ำที่กวนอารมณ์บารมีให้หุ่นได้เพราะรุ่นพี่เป็นคนดูยากมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“แล้วน้องเขาเป็นไงพี่ สูง ขาว ผอมยาว สเปกพี่เลยไหม”

“ทำตัวเหมือนเมียวูเลยนะมึงอะ ชี้เสื้อ”

“โด้ เสื้อกนิດเลือกหน้อยก็ไม่ได้”

อีกฝ่ายทำเสียงกระเจ้ากระจอด ก่อนหันไปนั่งฟังการนำเสนอ งานของเพื่อนร่วมแผนกตามเดิม ปล่อยให้บารมีนั่งจมอยู่กับความคิดของตัวเอง แล้วก็โพล่नีกไปถึงโบน้าสะสวย ริมฝีปากนุ่มนึ่งที่ฝากร่องรอยไว้บนร่างกายของเขาในราตรีหนึ่ง ทั้งไว้เพียงความทรงจำเบาบางราวกับความฝัน แต่เขารู้ดีว่าไม่ใช่

‘เจ็บหรือ’ เสียงกระซิบห้าวสันพร่ายามเขาคบครองตัวตนอ่อนหวาน

คนได้ร่างทำหน้าเหยเก ขณะที่มือเล็กวางแปะอยู่บนอกกว้าง ก่อนออกแรงผลักไสยามเขาขยับตัวตน ร่างสูงจึงชะงักเล็กน้อย ก่อนโน้มโบน้าลงจูบขมับขึ้นเหงื่อ แล้วกระซิบบอกเสียงเบา

‘ทนนิदनะครับ นิดเดียว’

‘อ้อ’ คนตัวเล็กหลุดเสียงครางเมื่อร่างสูงใหญ่ผลักตัวตนเข้า
ลึก้าหลังสิ้นคำปลอบประโลม ก่อนขยับกาย กระแทกกระทั้นตามแรง
ปรารภณาทิลูกโซน

‘เรียกพี่แบงค์สิครับคนแก่ เรียกชื่อพี่’

“พี่แบงค์”

บารมีสะดุ้ง เมื่อมือเรียวของรุ่นน้องที่นั่งอยู่ข้างๆ แตะลงบน
ต้นแขนเขาพร้อมกับกระซิบเรียกเสียงเบา เขาจึงต้องดึงสติที่แตก
กระเจิงให้กลับมา

“มึงจะกระซิบเสียงกระเส่าทำไม”

“ก็พี่อะแหละเหม่ออะไร แม่พี่โทร.ไลน์มาสองครั้งแล้วนะ” รพี
บอกพร้อมกับพยักพยเปิดไปยังสมาร์ตโฟนมือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งกำลัง
แสดงสายเรียกเข้าผ่านโปรแกรมแชตชื่อดัง

คนนั่งเหม่อก็ลงมมองเห็นภาพใบหน้าใจดีของมารดา แล้วจึง
กดตัดสาย ก่อนกดเข้าโปรแกรมเพื่อพิมพ์ข้อความแจ้งมารดาว่ากำลัง
ติดประชุม

B_Baramee : ผมติดประชุมอยู่ เดี่ยวโทร. กลับครับ

ทันทีที่เขากดส่งข้อความออกไป ปลายสายก็พิมพ์ข้อความตอบ
กลับมา

*คุณแม่ : วันนี้กลับมากินข้าวที่บ้านหน่อยสิ แม่ทำของโปรดเรา
เยอะเลย*

B_Baramee : ผมคงต้องดูงานก่อน

คุณแม่ : ไม่ได้กลับบ้านมาหลายเดือนแล้ว ยังจะล้งเลือีกหรือ

แม่แทบจะล้มหน้าเราไปแล้วนะ

บารมีชะงักไปเล็กน้อยกับข้อความกึ่งตัดพ้อจากมารดา ก่อนกดตอบรับเมื่อคิดแล้วพบว่าตัวเองไม่ได้กลับไปเยี่ยมพ่อกับแม่ตามที่อีกฝ่ายทักท้วงมาจริงๆ

B_Baramee : งั้นก็ได้ครับ

คุณแม่ : ดี งั้นเดี๋ยวแม่จะรอ

B_Baramee : ครับ

คนร่างสูงร่วนิ้วกดข้อความตอบกลับ ก่อนคว้ามือถือลงบนโต๊ะแล้วหยัดตัวนั่งหลังตรงพร้อมกับหันไปให้ความสนใจการนำเสนองานตามเดิม ซึ่งมีรุ่นน้องคนสนิทอย่างชานนท์และศราเป็นส่วนหนึ่งในทีมรับผิดชอบโปรเจกต์ใหญ่ของบริษัท นั่นคือโครงการก่อสร้างคอนโดมิเนียมหรูในย่านที่รถไฟฟ้าสายสีม่วงเคลื่อนผ่าน

“ตกลงว่าเจ้าของรอยบนคอพี่คือใครพี่ บอกหน่อยไม่ได้เหรอ”

“...” คนถูกถามนั่งเงิบ ขณะที่คนข้างส่งสัยยังคงไม่ละความพยายาม

“พี่จะบอกเองหรือว่าให้ผมสืบเองละ ถ้าให้ผมสืบเองนะ...อ๊วย” รพีพูดไม่ทันขาดคำก็ต้องอุทานเสียงดัง เมื่อปากกาในมือของรุ่นพี่เขกไปเก็กลงบนโต๊ะระเขอย่างไม่ยอมแรง เรียกให้ศรีรินและเพื่อนร่วมงานคนอื่นหันมามอง รพีจึงต้องรีบกำมือโต๊ะและส่งยิ้มเหี้ยๆ อย่างขอลูแก่โทษ ก่อนขยับนั่งหลังตรงเพื่อตั้งใจฟังการนำเสนองานอีกครั้ง

ส่วนบารมีดีเนี่ยนทำเป็นนั่งนิ่งฟังการนำเสนออย่างตั้งใจ ตั้งใจ ทำเหมือนไม่รู้เรื่อง ปล่อยให้คนข้างสุดได้แต่นั่งค้อนปะหลับปะเหลือกอยู่อย่างนั้น และพอลับตาคนอื่น คนเป็นรุ่นพี่ก็หันมามักคิ้ว

ใส่อย่างยืยวน จนรพีได้แต่นั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันรอเวลาเอาคืน

การประชุมนำเสนองานมาราธอนที่ดำเนินมาตั้งแต่บ่าย
โมงเสร็จสิ้นตอนเวลาสิบเจ็ดนาฬิกา ด้วยข้อสรุปที่เป็นที่พอใจของ
ผู้บริหารอย่างศิริน ซึ่งตอนที่เขาบอกว่างานชิ้นนี้ผ่าน เตรียมก่อสร้าง
ได้เลย ก็ทำเอาทีมผู้รับผิดชอบถึงกับร้องอย่างยินดี หลังจากต้องนั่งทำ
ไอทีติดดินติดต่อกันมาหลายคืน

“เย็นนี้เจอกันที่ร้านเมาต่อนหนึ่งทุ่มนะ บอกว่าโตะพีได้เลย”

สิ้นเสียงของศิริน บรรดารุ่นน้องที่นั่งฟังอยู่ก็ส่งเสียงเฮลั่นอีกรอบ
อย่างถูกอกถูกใจ

“เยี่ยมเลยพี กำลังเปรี้ยวปากอยู่พอดี” โอ้ต หนึ่งในรุ่นน้องและ
พนักงานในแผนกบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอย่างชอบใจ

“ถ้ารู้ว่าพีดีจะเลี้ยงนะ ผมไม่กินข้าวกลางวันมารอก”

“ไอ้พวกตะกละ” บารมีที่นั่งฟังอยู่เอ่ยขึ้น ทำเอาคนเป็นรุ่นน้อง
หันขวับมามองพร้อมกับส่งเสียงร้องอย่างพร้อมเพรียงกัน

“แหม พีไม่ตะกละเลยว้าจัน”

“แน่นอนอยู่แล้ว ใครจะไปตะกละอย่างพวกมึงล่ะ” บารมีแย้ง
อย่างไม่จริงจังนัก ด้วยรู้ว่าไม่มีใครหน้าไหนเพื่อนำคำของเขาสักนิดเดียว
ภาพลักษณ์ของเขาคือไอ้ขี้เมาคออ่อนดีๆ นี่เอง

บารมีปิดสมุดโน้ตที่กางอยู่ลง ก่อนบอกเพื่อนที่กำลังรัว้นิ้วลง
บนโทรศัพท์ คาดว่าอีกฝ่ายน่าจะกำลังส่งข้อความแจ้งภรรยา

“วันนี้ขอบายนะคิ คงไม่ได้ไปด้วย”

“อ้าว ติดธุระเหรอ” ศิรินเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนอย่างแปลกใจ
เพราะไม่มีงานไหนที่บารมีจะพลาด โดยเฉพาะงานรวมกลุ่มรวมแก๊ง
แบบนี้ นั่นทำเอาบรรดารุ่นน้องแปลกใจไม่แพ้กัน

“อ้อ ว่าจะกลับบ้านสักหน่อยนะ พอดีแม่ส่งข้อความมาตาม

ถ้าไม่กลับต้องได้กลายเป็นลูกอกตัญญูแน่ๆ”

“ไม่ได้กลับบ้านนานแค่ไหนแล้ววะ ถึงขั้นแม่ต้องโทร. ตามเนี่ย”
ศรินถามอย่างสงสัย ขณะที่คนฟังก็ชะงักไปเล็กน้อย แสร้งนับนิ้วมั่วๆ
แล้วจึงตอบ

“ประมาณสามเดือนได้มั้ง”

“โห สมควรแล้วมั้ง” ศรินแค้นเสียงอย่างไม่เข้าข้างเพื่อนสัก
นิดเดียว

รพีซึ่งรอเวลาเอาคืนบาร์มีอยู่ก็รีบพูดโพล่งขึ้นมาเสียงดัง

“พี่แบ่งค์เขาไม่ได้กลับบ้านเพราะมั่วหิวสาวขึ้นคอนโดยูนะพี่
รอยแดงเต็มคอเลย”

“ว่าไงนะ” ศรินถามอย่างแปลกใจอีกคำรบ ไม่แพ้คนอื่นๆ ที่หัน
มามองคนเป็นหัวหน้าเป็นตาเดียว เพราะบาร์มีไม่ค่อยมีข่าวเรื่องควง
ผู้หญิงนัก

“มึงหิวผู้หญิงขึ้นคอนโคจริงหรอ”

“ไอ้รพีพูดมั่ว” บาร์มีบอกปัด แต่อีกฝ่ายกลับยืนยันแข็งขันอย่าง
ไม่ยอมแพ้

“มั่วที่ไหน รอยแดงเต็มคอ”

“เดี๋ยวมึงโดนเตะ” บาร์มีหันไปชวนพี่यरุ่นน้อง

คนถูกขู่หิวเราะชอบใจ ไม่ได้เกรงกลัวที่จะถูกเตะสักนิดเดียว

“แฮม หยอกๆ นะพี่” คนหยอกแสร้งทำสีหน้าเจียมเจียมพร้อม
กับยกมือไหว้ท่อมหัวด้วยท่าที่ทะลึ่งทะเล้น เรียกเสียงหัวเราะได้จาก
บรรดาคนมอง

“จ้ะก็แยกย้ายกันได้เลยนะ เดี่ยวเจอกันที่ร้าน” ศรินสรุป
เป็นการอนุญาตให้บรรดาลูกน้องที่ยังคงยืนกระจัดกระจายอยู่ในห้อง
ซัฟต์ว่ ก่อนทยอยกันเดินออกจากห้องประชุมที่ละคนสองคน เหลือ
เพียงคนที่สนิทเท่านั้น

“โอ้ตกับซันไปยังไง ไปกับพี่ไหม” คิรินหันไปถามความคิดเห็น
สองรุ่นน้องหนุ่มซีเมา ที่หันมองหน้ากันเล็กน้อย ก่อนพยักหน้ารับ หลัง
ตัดสินใจว่าคืนนี้จะมาให้อหิวทิม

“ไปครับพี่”

“โอเค แล้วเดี๋ยว จะไปกับพี่หรือขับรถไปเอง”

“เดี๋ยวผมเอารถไปเองดีกว่าพี่ เผื่ออยู่ดึกไม่ได้” คุณพ่ออย่าง
ซานนทตอบ ก่อนถูกบาร์มีที่นั่งฟังอยู่ขัดขึ้น

“แหม เผื่ออยู่ดึกไม่ได้ จะรีบกลับไปกมเมียวหรือไงมึง”

“ก็ยั้งดีที่ผมมีเมียให้กมนะพี่ ไม่เหมือนพี่ที่หิวสาวที่ไหนมากกก
ก็ไม่รู้”

“นั่น เข้าตัวกูอีก” บาร์มีว่า ทำเอาบรรดา รุ่นน้องหัวเราะลั่น
รฟี่ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ หันมาเกาะแขนรุ่นพี่แน่นเมื่อนึกขึ้นได้ว่าบาร์มี
ขอบาย “ว่าแต่พี่เบงค์จะไม่ไปจริงๆ เหรอพี่”

“เออ กูจะกลับบ้าน”

“ไปเหอะนะ ข้าวบ้านไปกินเมื่อไหร่ก็ได้”

บาร์มีหันไปมองหน้ารุ่นน้อง ที่แสวงกะพริบตาปริบๆ แล้วกล่าว
หา

“นี่มึงกำลังเสียมให้กูเป็นคนออกตัญญูนะไอ้รฟี่ ถ้ากูถูกตัดออก
จากกองมรดกร้อยล้านขึ้นมากจะทำยังไง”

“แหม ยิ่งกับว่าพี่กลับบ้านไปตอนนี้จะทันยังงั้นแหละ ไม่ได้กลับ
มาหลายเดือน มรดกสามหมื่นบาทก็มากเกินพอสำหรับพี่แล้ว”

“กวนตีน” เขากระแทกเสียงใส่หน้ารุ่นน้อง แต่อีกฝ่ายกลับ
หัวเราะชอบใจไม่แพ้คนอื่น ๆ เพราะทุกคนรู้ว่าบาร์มีและรฟี่เป็นไม้เบื่อ
ไม้เมากันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว คนหนึ่งชอบกวน ส่วนอีกคนก็หัวร่อน
ตามสิ่งเร้าง่ายเหลือเกิน

บาร์มีเดินแยกออกมาจากกลุ่มเพื่อนซึ่งเตรียมออกไป แอ้งก็เฝ้ากันที่ร้านนั่งชิลร้านหนึ่ง โดยมีผู้บริหารหนุ่มกระเป๋านักเป็นเจ้ามือ ก่อนเดินไปขึ้นรถสปอร์ตที่จอดอยู่ แล้วเคลียร์รถออกจากที่จอดรถชั้นสามของบริษัท ขับมุ่งหน้าสู่บ้านที่ไม่ได้กลับไปนานนับสามเดือน ด้วยระยะทางที่ค่อนข้างไกลกว่าคอนโดที่พักและงานมากมายที่รีดตัว รวมทั้งงานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีติดกันแทบทุกคืน ทำให้เขาไม่ค่อยมีเวลาได้กลับไปเยี่ยมครอบครัวนัก นี่ถ้าคนเป็นมารดาไม่โทร. ตาม บาร์มีก็คงยังไม่ได้ฤกษ์กลับบ้านอีกแน่นอน

กริ่ง!

มือใหญ่เอื้อมไปกดรับสายโทรศัพท์ตรงปุ่มบริเวณคอนโทรลหน้ารถซึ่งเชื่อมต่อสัญญาณกับมือถือ หลังมีสายเรียกเข้าจากมารดา

“ครับแม่” เขารอกเสียงลงไป พร้อมกับหักพวงมาลัยเลี้ยวออกนอกเส้นทางหลัก มุ่งหน้าสู่ที่ตั้งของบ้านในแถบชานเมือง

“ถึงไหนแล้วเบงค์ หวังว่าคงไม่ได้อยู่ที่ร้านเหล่านะ” มารดาเอ่ยตักคอมาตามสาย

บาร์มีหลุดหัวเราะเบาๆ ก่อนโอดครวญ “โอ้...แม่ครับ แม่เห็นผมเป็นคนยังไงเนี่ย”

“เป็นคนขี้เหล้าเมายานะสิ”

“โอ้...นี่ผมเบงค์ลูกแม่ไงครับ แม่จำผมไม่ได้เหรอ” บาร์มีเล่นลิ้นเสียงกั๊กหัวเราะอย่างนึกขันที่มารดาพูดคำจำกัดความนิสัยของเขาได้ตรงประเด็น

“แล้วนี่ถึงไหนแล้วล่ะ แม่จะได้เตรียมตั้งโต๊ะรอ”

“อีกสักสิบห้านาทีครับแม่”

“หือ?” ปลายสายทำเสียงแปลกใจ “เข้าไปหรือเปล่า ปกติเราเหยียบแป้นเดียวก็ถึงแล้ว”

“โอ้...รถมันติดครับแม่ อีกร้อยกว่า ผมขับรถยนต์นะครับ ไม่ใช่

รถมอเตอร์ไซค์ จะได้ขับซึกแซกได้”

“จะๆ รีบมาก็แล้วกัน อย่าให้เกินสิบห้านาที”

“คร๊าบ” บารมีลากเสียงยาว ก่อนคนเป็นมารดาจะกดวางสายไป ชายหนุ่มจึงหันกลับมาสนใจการจราจรบนท้องถนนตามเดิม

ครอบครัวโชติสถาพัฒน์ เป็นครอบครัวนักธุรกิจ บิดาของบารมีเคยนั่งเก้าอี้บริหารบริษัทฯใหญ่ของตระกูล ก่อนแยกตัวออกมาเพื่อให้ห้องๆ ได้ก้าวขึ้นไปบริหารงานแทน และผันตัวมาเปิดโชว์รูมนำเข้ารถยนต์หรูที่เกิดจากความชอบส่วนตัว ซึ่งปัจจุบันมีอยู่สองสาขาใหญ่ๆ โดยที่คนเป็นบิดาวางมือให้ลูกชายคนโตอย่างบวรเวทเข้าไปบริหารงานแทน ส่วนตัวบารมียังคงทำงานเป็นวิศวกรซึ่งขึ้นตรงต่อเพื่อนสนิทอย่างศิริน จนคนเป็นพี่ชายเร่งเร้าให้กลับไปช่วยบริหารงานเสียที แต่บารมียังคงคิดออก เพราะคิดว่าสายงานของตัวเองไม่เหมาะกับการเป็นผู้บริหาร และยังคงสนุกกับงานที่ทำ แต่ด้วยกิจการที่บิดาปูพื้นฐานไว้ให้เป็นมรดกตกทอดของเขาและพี่ชาย ทำให้บารมีรู้ว่าเขาเหลือเวลาหลบเลี่ยงบิดาได้อีกไม่นาน

บารมีถอยรถเข้าจอดในโรงจอดรถอย่างคล่องแคล่ว ก่อนเปิดประตูรถแล้วก้าวลงไป และเดินเข้าตัวบ้าน ทันเห็นแผ่นหลังบอบบางของคนตัวเล็กซึ่งปล่อยผมยาวสลวยยืมนั่งอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

เสียงเข้มของบารมีที่ดังแหวกความเงียบท่าอาหาญสาวเจ้าของโบหน้าอ่อนเยาว์สะดุ้งโหยง ก่อนหันขวับมามองด้วยใบหน้ายับยู่พร้อมกับต่อว่าเมื่อเห็นใบหน้าของผู้มาใหม่เต็มตา

“โอ้ พี่แบงค์นี่เอง ผันตกใจหมดเลย”

“ขวัญอ่อนจริง” บารมีเฝ้าๆ พลังชะงักมองคนตรงหน้าที่กำลังยุ่งุ่นวายอยู่ที่โต๊ะ

“แล้วทำอะไรอยู่ล่ะ”

“ช่วยคุณแม่จัดโต๊ะค่ะ” คนตัวเล็กเอ่ย ก่อนหันไปตะโกนเรียก
ชื่อพี่ชายของเขาเสียงดังลั่นบ้าน

“พี่บอสขา พี่เบงค์มาแล้วค่ะ”

“ทำไมต้องตะโกนเรียกเสียงดังขนาดนั้นด้วย”

“ก็พี่บอสอยากเจอพี่เบงค์นี่สิคะ” ทอฝันบอกแจ้วๆ ขณะที่มือ
ก็จัดจานบนโต๊ะรับประทานอาหารอย่างคล่องแคล่วว่องไว

บารมีนั่งลงบนเก้าอี้ว่างแล้วหยิบขนมกินเล่นอย่างกระตือรือร้น
ใส่ปากเคี้ยวกร้วมๆ

“เฮียมันอยากเจอพี่เพราะเรื่องงานอีกกะสีท่า”

“ใช่แล้วค่ะ”

“งั้นพี่หนีกลับก่อนดีกว่า” บารมีแกล้ง

ทอฝันรีบคว้าแขนเขาห่มบับ แล้วตะโกนเรียกชื่อพี่ชายเขาด้วย
เสียงที่ดังกว่าเดิม

“พี่บอสขา พี่เบงค์จะหนีกลับก่อนแล้วค่ะ พี่บอสขา”

“ซี้พี่องจันนะเตี้ย” บารมีว่าซ้ำๆ ทำเอาคนตัวเล็กหน้าบึ้งตึงยิ่ง
กว่าเดิม ก่อนเถียงเสียงขุ่น

“ฝันตัวเล็ก ไม่ได้เตี้ย”

“เตี้ยต่างหาก เดินข้างเฮียที เหมือนพ่อกับลูก”

“แง พี่บอสขา...” ทอฝันร้องลั่น วางมือจากงาน เตรียมเดิน
เข้าไปฟ้องบรรเวทซึ่งอยู่ภายในห้องครัว เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างสูง
เดินสวนออกมาเสียก่อน หญิงสาวจึงโผล่เข้าไปเกาะแขนพ่นนุ้มอย่าง
รวดเร็ว

“เป็นอะไรคะ”

“พี่เบงค์ว่าฝันคะ พี่เบงค์ว่าฝันเตี้ย” ทอฝันฟ้องคนรักเสียงขุ่น
ขณะที่ใบหน้าสะสวยนั้นหงิกงออย่างชัดใจ ซึ่งบรรเวทเองก็รีบปลอบ
คนรักอย่างเอาใจ

“เตี้ยที่ไหนกันครับ ไม่เห็นเตี้ยเลย กำลังน่ารัก”

บารมีทำปากอยู่อย่างไม่เห็นด้วยกับคำพูดของพี่ชาย “เสียแทบจะก้มหน้าคุยอยู่แล้ว ยังไม่เรียกเตี้ยอีกหรือ”

“ไอ้เบงค์!” บวรเวทปรามน้องชายที่หลุดหัวเราะอย่างขบขันเมื่อเผยให้คนรักของเขาอารมณ์เสียได้ แต่ก็ไม่มีแววว่าบารมีจะสำนึก

“ระวังน้ำฝน พนักงานที่โซว์รูมยิ่งสวยๆ สูงๆ อยู่ด้วย ระวังเสียจะเจ้าชู้”

“อย่าไปฟังมันพูดนะครับ พี่ไม่ใช่คนแบบนั้น” บวรเวทบอกให้คนรักคลายกังวล แต่ท่าทีของคนตัวเล็กที่ซ่อนตาขึ้นมองเขาอย่างตัดพ้อทำเอาเขาใจคอไม่ดี

“ทำไมมองพี่แบบนั้นล่ะ”

“ฝันเคยเห็นพี่บอสไปเดินห้างกับคุณเมทีนี่แค่สองคน”

“อ้าว” บารมีอุทานอย่างตกใจ เพราะไม่คิดว่าคำแซวเล่นๆ ของตัวเองจะทำให้พี่ชายขวยขึ้นมาจริงๆ ซึ่งเขาจะไม่ยอมขวยด้วยแน่นอน จึงผุดลุกขึ้นแล้วเดินหลบออกมาทันที ปล่อยให้คู่รักได้พูดคุยปรับความเข้าใจกันตามลำพัง

ร่างสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซนติเมตรเดินตรงไปยังห้องครัว เห็นคนเป็นมารดา กำลังยุ่งอยู่ในนั้นจึงส่งเสียงร้องทักออกไปก่อนตัวตึงสายตาของมารดาให้มองมา

“มีอะไรกินบ้างครับ หิวจัง”

“อ้าวเบงค์ มาได้จังหวะพอดีเลย มาชิมนี่หน่อยสิลูก ว่ากลมกล่อมหรือยัง” นางลดดาเรียกบุตรชายพร้อมกับตักอาหารใส่ช้อนยื่นให้บารมีที่เดินเข้าไปหาได้ชิม

“แกงอะไรอะครับ” ชายหนุ่มถามพลางชะเง้อหน้านมองอาหารในหม้อที่กำลังเดือดปุดๆ

“แกงส้มไหลบัวของชอบเรานะสิ ชิมสิลูก ถูกปากหรือยัง”

ชายหนุ่มซึมตามคำสั่งมารดาอย่างไม่อิดออด ก่อนพยักหน้า
พอใจ

“อ่อยแล้วครับ รสมือแม่ไม่ตกเลยจริงๆ”

“เหม มาถึงก็ปากหวานเชียวนะพ่อตัวดี รีบชมดัดหน้า กลัวแม
ด่าเรื่องไม่กลับบ้านใช่ไหมล่ะ” นางลดาว่าดักคอ

บารมีหัวเราะหึๆ ก่อนถอยไปยืนพิงเคาน์เตอร์ มองมารดาหยิบ
จับเครื่องครัวอย่างคล่องแคล่วว่องไว ส่วนเขาหยิบขนมกินเล่นอย่าง
ช้าวดังหน้าหมูหยองที่วางอยู่ในจานเข้าปากเคี้ยวไปพลางๆ

“แล้วนี่พ่อไปไหนล่ะครับ”

“นั่งทำงานอยู่ข้างบนนั่นแหละ เบงค์ทักพอดีเลย...” นางลดา
เอ่ย ก่อนหันไปหาเด็กรับใช้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ “ศรีขึ้นไปตามคุณผู้ชายให้
ลงมาทานข้าวที่ไป”

“ได้ค่ะคุณผู้หญิง” สาวใช้รับคำ ก่อนรีบเดินออกไปตามคำสั่ง
อย่างรวดเร็ว

“แล้ววันนี้เราไม่มีแองก์เอาต์กับเพื่อนหรือไง ถึงรับปากมากิน
ข้าวกับแม่ได้”

“มีครับ แต่ผมปฏิเสธ”

“ตายแล้ว แม่คงต้องมอมโล่รางวัลให้เราเสียแล้วละมัง นานที่
ปีหนไม่เคยเห็นเราปฏิเสธเพื่อนๆ ได้” นางลดาเย้าบุตรชายเสียงสูง
เพราะไม่ค่อยเห็นบารมียอมพลาदनดสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน

คนร่างสูงยักษ์โหล่แล้วเอ่ยตอบเสียงเรียบเรื่อย “ก็ผมไม่ได้กลับ
บ้านนานแล้ว เลยเลือกกลับบ้านดีกว่า”

“แล้วตาคีไม่ว่าเอาหรือที่เราไม่ไปคุ่มรุ่นน้อง”

“ก็ไม่เห็นมันว่าจะอะไรนี่ฮะ แอมมันยังด่าผมอีกที่ไม่ค่อยกลับบ้าน
จนแม่ต้องโทร. ตาม”

“ดีจริง ใครๆ ก็เข้าใจแม่ มีแต่เบงค์นั่นแหละที่คอยแต่จะหาย

หน้า จนแม่แทบจะล้มไปแล้วว่ามีลูกชายชื่อบารมี”

บารมีหัวเราะเบาๆ ยามคนเป็นมารดาทำหน้างอ

“แม่ใครน้ำ ขี้ประศดประชันเหลือเกิน” เขาว่ำกอดต้นข้าวตั้งขึ้น
เล็กในมือใส่ปาก ตบมือปูๆ ลงบนกระเป๋ากางเกงยีน และควักเอา
โทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นออกมากดรับสาย

“บารมีพูดครับ” ชายหนุ่มกรอกเสียงลงไปด้วยถ้อยคำที่สุภาพ
กว่าปกติ เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับหมายเลขสิบหลักที่แสดงบนหน้าจอ

“แบงค์คะ นีลินีเองนะ”

“ครับ?” คิ้วเข้มขมวดมุ่น ยามปลายสายเอ่ยแนะนำตัวเสียงใส
นาถดาซึ่งกำลังตักอาหารหันไปมองบุตรชายที่ชะงักไปเล็กน้อย

“ทำไมเงียบไปล่ะคะ จำลิ้นไม่ได้แล้วหรือไง” ปลายสายตัดพ้อ
ด้วยน้ำเสียงผิดหวัง ขณะที่คนฟังใจกระตุกไปวูบหนึ่ง ก่อนที่ความ
ทรงจำก่อนเก่าจะหวนกลับเข้ามาในหัว

วาลินีเป็นลูกสาวคนสวยของนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ชื่อดัง ซึ่งเป็น
นักธุรกิจกลุ่มเดียวกับบุรพา บิดาของเธอ และเป็นอดีตคนรักที่
เลิกรากันไปหลายปีด้วยเหตุผลเก่าๆ นั่นคือเขาไม่มีเวลาให้ เนื่องจาก
ช่วงนั้นบารมีเรียนอย่างหนักและต้องเตรียมตัวเข้าฝึกงานที่บริษัท
เมอตร์เวลทวิกรูป วาลินีจึงหันไปคบกับไฮโซหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเรียนอยู่
ในคณะเดียวกันแทน และแต่งงานกันไปเมื่อห้าปีที่แล้ว ซึ่งบารมีก็ไม่ได้
นึกโกรธเคืองอะไร เพราะยอมรับในเหตุผลของหญิงสาวได้ ช้ำยัง
นับเป็นเพื่อนคนหนึ่งเรื่อยมา แม้ว่าจะระยะหลังๆ ฝ่ายนั้นจะห่างเหิน
กับเขาไปก็ตาม

“ครับ โทร. มามีอะไรหรือเปล่า”

“อย่าทำเสียงห่างเหินกับลินีแบบนี้สิ ไม่ค่อยชินเลย”

“ก็เราห่างกันจริงๆ นี” บารมีพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง เมื่อ
ปลายสายทำเสียงอ่อย “ว่าแต่จู่ๆ โทร. มามีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ถ้าบอกว่าคิดถึงจะได้ไหม ลินี่คิดถึงเบงคั้นะ”

“ไม่ได้คุยกันนาน ปากหวานขึ้นเยอะเลยนะ” บารมีแซว และได้ยินเสียงหัวเราะแฉ่วๆ ดังลอดมา ซึ่งทำให้ผ่นคลายของลูกชายทำให้คนเป็นแม่ชะงัก และหรีตามองอย่างสงสัยใคร่รู้

“แค่คิดถึงหรือ มีอย่างอื่นอีกไหม”

“ลีนียากเจอเบงคั้นะคะ เย็นนี้ออกมาดินเนอร์ด้วยกันหน่อยได้ไหม” ปลายสายทอดเสียงอ่อนอ่อนหวาน เหมือนที่เขาเคยได้ยินบ่อยครั้งในช่วงเวลาหนึ่ง “เบงค်ว่างหรือเปล่าคะ”

“วันนี้ผมไม่ว่างนะครับ” บารมีปฏิเสธพลางหยิบชามกระเบื้องมาเย็นให้มารดา

“ติดนัดกับสาวที่ไหนหรือไง”

“พอดีผมมีนัดทานข้าวกับครอบครัวนะครับ ไว้ครั้งหน้านะ”

เขาตอบตามมารยาท ขณะที่อีกฝ่ายก็รีบรับคำเสี่ยงใสอย่างเข้าใจ

“อ้อ ได้ค่ะ ครึ่งหน้าก็ได้ ยังไงลีนี่ฝากความคิดถึงถึงคุณลุงคุณป้าด้วยนะค่ะ ไว้วันหลังจะแวะเข้าไปเยี่ยม”

“ได้ครับ” เขารับคำ และรอจนกระทั่งปลายสายกดวาง จึงหันไปหามารดาที่กำลังจ้องมองมาด้วยสายตาสงสัยใคร่รู้ บารมีเก็บโทรศัพท์มือถือยัดลงกระเป๋ากางเกงตามเดิม เป็นจังหวะเดียวกันกับที่มารดาเปิดปากถามอย่างอยากรู้ทันที

“สาวที่ไหนโทร. มาจ๊ะ”

“ลีนี่นะครับ” บารมีตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่ทำเอานาถลดาตาโตอย่างแปลกใจ

“หนูลีนี่ แฟนเก่าหรือนะหรือ”

“ครับ” เขาตอบแล้วหยิบขนมใส่ปาก พลังคิดถึงเหตุผลที่จู่ๆ วาลีนี่ก็ติดต่อมาในรอบหลายปีที่เลิกรากันไป ซ้ำยังพูดจาสนิทสนม

เหมือนเมื่อครั้งที่เธอและเขายังรักกันดีไม่มีผิด นั่นทำให้บารมีแปลกใจ

“แล้วทำไมจู่ๆ หนูลินนี่ถึงโทร. หาเบงค์ได้ล่ะ เราไม่ได้ติดต่อกับเขานานแล้วนี่นา”

“เขาโทร. มาชวนผมออกไปทานข้าวด้วยนะครับ”

“หือ?” นาถดาทำเสียงประหลาดใจ “จู่ๆ ก็โทร. มาชวน ทั้งที่ไม่ได้ติดต่อกันมานานแล้วเนี่ยนะ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับทั้งที่รู้สึกแคลงใจเช่นเดียวกัน

“หรือว่าหนูลินนี่จะหวนกลับมาหาเบงค์ แม่ได้ข่าวว่าฝ่ายนั้นหย่าร้างกับสามีไปแล้วนี่”

“อะไรนะครับ!” คิ้วเข้มขมวดมุ่นทันทีที่ได้ยินคำบอกเล่าจากมารดา “ลินนี่เลิกกับสามีแล้วหรือครับ”

“อ้อ เห็นว่าฝ่ายนั้นมีบ้านเล็กบ้านน้อยนะ แม่ก็ไม่วุ่นวายละเอียดมาก”

บารมีเงิบลงอย่างครุ่นคิด นึกห้วงใยอีกฝ่ายขึ้นมาดูบหนึ่ง เพราะเขาไม่คิดว่าชีวิตครอบครัวที่แสนสมบูรณ์ของอีกฝ่ายจะจบลงแบบนั้น อย่างน้อยเขาและเธอก็เคยมีช่วงเวลาดีๆ ด้วยกัน

“แล้วหนูลินนี่โทร. หาเบงค์แบบนี้ แม่จะมีสิทธิ์ลุ้นไหมนะ”

“โอ้...แม่ครับ เรื่องของผมกับลินนี่จบไปนานแล้ว เราเป็นแค่เพื่อนกัน”

บารมีตอบเสียงหนักแน่นอย่างที่ใจคิด แม้ว่าครั้งหนึ่งเขาจะเคยรักวาลินีมากก็ตาม แต่ทุกอย่างเป็นเพียงอดีตไปแล้ว

“แต่เบงค์เองก็ไม่มีใครเป็นตัวเป็นตนตั้งแต่เลิกกับหนูลินนี่ไปนี่นา แม่เองไม่รังเกียจสะใภ้ที่เป็นแม่ม่ายหรอกนะ”

นาถดาเอ่ยขึ้นอย่างเปิดทาง ด้วยอยากให้ลูกชายที่อายุเลขสามไปหลายปีแล้วมีครอบครัวสักที และจำได้ว่าลูกชายมีความสุขมากแค่ไหนยามที่คบกับวาลินี แถมยังเคยนึกเสียดายหญิงสาว

อีกด้วย

“แต่ผมไม่ได้รักลินีแล้ว แม่จะมาขงให้ผมแบบนี้ไม่ได้”

บารมีรีบดักคอมารดา กันอีกฝ่ายคิดหาแผนการจับคู่ให้เขา พลันภาพใบหน้าอ่อนหวานของหญิงสาวอีกคนก็ซ้อนทับใบหน้าของอดีตคนรักขึ้นมา สาวสวยที่เป็นอดีตเด็กแก้มป่องในวันวาน

“ทำไมละ ครึ่งหนึ่งแม็กก็เห็นเบงค์เข้ากับหนูลินีได้ดีนี่นา”

“มันเป็นแค่อดีตไปแล้วนะครับ” เขาตอบโดยไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติม

“งั้นถ้าไม่ใช่หนูลินี เบงค์ก็หาแฟนให้ได้สักทีสิ แม็กกับพ่ออยากมีหลานจะแย่แล้ว”

มารดายังคงคะยั้นคะยอ ขณะที่บารมีโอดครวญ

“ลูกสะใภ้ดีๆ ไซ้ว่าจะหาได้ง่ายๆ ซะทีไหนเล่าครับ”

“มันไม่ได้ยากอะไรหรอก แค่เรามีเวลาให้แม่สักนิด” นาถดาเอ่ยเสียงใสด้วยแวตาทะลึงๆ มาด เนื่องจากรู้จักบุตรสาวหน้าตาสะสวยของเพื่อนๆ อยู่พอสมควร

“หนูนิต ลูกสาวคุณหญิงแสงจรัส เพิ่งจบปริญญาโทมาจากเคมบริดจ์ หน้าตาน่ารัก หุ่นดี เรียนเลิศ ทำงานก็เก่ง เบงค์อยากไปทำความรู้จักกับน้องสักหน่อยไหมละ”

“ไม่ละครับ ผมไม่ได้ว่างขนาดนั้น” บารมีส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

นาถดาซึ่งตาตุ่ แล้วบ่นลูกชายอย่างไม่พอใจ “ก็เราเล่นแต่งกับงานเสียแบบนี้ แล้วเมื่อไหร่จะมีแฟนกันละ”

“ผมยังไม่รีบ”

“เรานะไม่รีบ แต่แม่รีบ” นาถดาขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนยื่นคำขาดเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

“ถ้าภายในปีนี้เบงค์ยังหาสะใภ้ให้แม่ไม่ได้ แม่จะจับคู่ให้เอง”

“นี่มัน พ.ศ. ไหนแล้ว แม่จะมาจับผมคลุมถุงชนแบบนี้ไม่ได้”

นะครับ”

“ก็ในเมื่อเรายังทำตัวเฉื่อยชาอยู่แบบนี้ แม่ก็จะเป็นธุระให้เอง”

“เมียผมทั้งคน ผมควรมีสิทธิ์เลือกสิ”

“ถ้าแบ่งค้ายืนยันแบบนั้น ก็ลงมือหาเมียให้ได้ภายในปีนี้ก็แล้วกัน เพราะไม่อย่างนั้นแม่จะหาสะใจไปตามใจตัวเอง”

นาถลดาสรูป ก่อนหันไปจัดแจงให้สาวใช้ยกอาหารออกไปตั้งโต๊ะรวมกับอาหารบางส่วนที่ยกออกไปวางแล้ว และหมุนตัวเดินนำออกไปอย่างไม่สนใจลูกชายอีก

บารมีถึงกับหลุดหัวเราะอย่างขบขันท่าทางจริงจังเรื่องลูกสะใภ้ของมารดา ก่อนจะเดินตามออกไปยังโต๊ะอาหารที่มีบิดา พี่ชาย และคนรักตัวเล็กของพี่นั่งรออยู่แล้วด้วยสีหน้าที่ดูดีขึ้น เขาเลิกคิ้วเป็นเชิงถามบรรดาผู้ที่หันมาสบตาเข้าพอดี ซึ่งฝ่ายนั้นก็พยักหน้ารับ เป็นอันว่าเคลียร์กับคนรักเรียบร้อยแล้ว

“ไม่เจอกันนานเลยนะคุณบารมี นึกว่าลืมทางกลับบ้านไปแล้วซะอีก”

ชายร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่หัวโต๊ะเอ่ยก่อนขอขึ้นยามที่บุตรชายคนเล็กเดินเข้ามาในระยะสายตา

บารมีต้องรีบแก้ต่างเสียงแข็งขัน “งานผมเยอะนะพ่อ ไม่ได้เกเรเสียหน่อย” เขาตอบพร้อมกับทรุดนั่งลงบนเก้าอี้

“นั่งหรือหือ ฉันนี่ว่าแกเมาหัวทิ่มจนกลับบ้านไม่ไหวเสียอีก”

“งานผมเยอะจริง” เขายืนยันเสียงหนักแน่น แต่รู้ว่าบิดาไม่เชื่อ เพราะฝ่ายนั้นเอาแต่หนีตามองหน้าเขาอย่างจับผิด

“งานที่แกว่านี่เป็นหุ้นส่วนร้านเหล้าหรือไง ถึงได้เผลอเข้าผับนั่งผับนี่เป็นว่าเล่น”

“คนเรามันก็ต้องมีสังคมบ้างสิครับพ่อ”

บารมีแก้ต่าง ขณะที่ในใจกันดาบรรดาหุ่นน้องเวอร์อย่างรพีที่ชอบ

เช็กอินในเฟซบุ๊กพร้อมกับแท็กชื่อเขาหาทุกครั้ง จนบิดาที่เป็นเพื่อน
กันในโปรแกรมนั้นทราบความเคลื่อนไหวของเขาไปด้วย พอเขาถูกด่า
ที่ก็มักจะคืนไม้หุดและหาข้อโต้แย้งมาเถียงไม่ได้

“มันก็จริงอย่างที่แกว่า แต่เพลาๆ ลงหน่อย สงสารตับไตไส้พุง
แกบ้าง ถ้าขึ้นดื่มนักแบบนี้นานๆ สักวันมันคงจะวายหมดพอดี”
บารมีเตือนลูกชายคนเล็กเสียงเรียบ และบารมีก็ทำได้แค่รับคำเสียง
เบา

“เอาเถอะคะคุณ อย่างน้อยวันนี้ลูกเราก็คงอัตรากำลังเป็นโรค
ตับแข็งไปได้หนึ่งวันแล้ว มาลงมือทานกันดีกว่า อาหารยังร้อนๆ อยู่
เลย” นางลดขาจัดขึ้นด้วยประโยคที่ทำเอาใบหน้าหล่อเหลาของลูกชาย
งอแง

“เฮ้ย ผมนี่กว่าแม่จะพูดเข้าข้างผมซะอีก”

“แล้วนี่แม่พูดไม่เข้าข้างเราตรงไหนจะ แม่ก็ปรามพอให้แล้วไง”

นางลดขาอธิบายเพิ่มเติมอย่างออกซัน แต่นั่นไม่ได้ทำให้บารมี
รู้สึกดีขึ้นเลย ขณะที่ทอดนั้งนิ่งเคี้ยวข้างบวรเวทหุดหั่วเหาะที่นานๆ
ที่จะได้เห็นมุมเล็กๆ ของคนตัวสูงขี้แก้งอย่างบารมี

“ข้าอะไรเตี้ย”

หญิงสาวไม่ได้ตอบ แต่ทำหน้าย่งปากยื่นใส่เขาเป็นการตอบโต้
พลางเอนศีรษะไปซุกซบต้นแขนของคนรักคล้ายกับประกาศให้บารมี
รู้ว่าตนเองมีผู้พิทักษ์ จนนางลดขาต้องห้ามศึก

“หยุดแก้ง หยุดแห่ห้องก่อนเถอะจ๊ะ มาลงมือทานข้าวกัน
ดีกว่านะ” นางลดขาว่าแล้วตักอาหารใส่จานสามีก่อนเอ่ยเอาใจ

“นี่คะคุณ หมูทอดแดดเดียวรสเด็ดที่คุณชอบ”

“ขอให้ผมด้วยสิครับ”

บารมีร้องขอ นางลดขาจึงรีบตักหมูทอดสีน้ำตาลเข้มใส่ในจาน
ลูกชายตามด้วยกับข้าวชนิดอื่นๆ

“นี่จะ กินเข้าไปเยอะๆ เมื่อมันจะได้เข้าไปทดแทนแอลกอฮอล์
ในกระเพาะของลูกบ้าง”

“คร่ำบแม่” บารมีรับคำเสียงเบา คิดในใจว่าไม่น่าหาเรื่องเข้า
ตัวเลยจริงๆ ทำเอาบรวเวทและทอฝันซึ่งนั่งมองอยู่หลุดหัวเราะเบาๆ

“แล้วเรื่องงานเป็นไงบ้างเจ้าเบงค์ โอเคดีไหม” นูรพาชวนคุย
โดยการเอ่ยถามเรื่องของลูกชายคนเล็กทีนานๆ ครั้งจะโผล่หน้ามา
ให้เห็นสักที

“ก็เรื่อยๆ ครับ”

“เรื่อยๆ ก็แปลว่าไม่ยุ่ง จ๊นแกจะเข้าไปเรียนรู้งานที่โซว์รูมได้
เมื่อไหร่”

ประมุขแห่งบ้านโชติสถาพัฒน์ถามเข้าเรื่องอย่างไม่อ้อมค้อม
และไม่เปิดโอกาสให้บารมีได้ตั้งหลักเลยสักนิด

ชายหนุ่มอึกอักเพราะไม่ได้เตรียมคำตอบที่ดีพอเอาไว้ “คือ
ผม...”

“พ่อไม่ได้บังคับให้แกเข้าไปบริหารที่นั่นวันนี้เตี้ยนี้ แค่อยากให้
แกแวะเข้าไปเรียนรู้งานกับพี่แกก่อน เวลาลงมาบริหารงานจริงจะได้
ไม่ติดขัด เพราะไม่ว่ายังไงที่นั่นก็ต้องเป็นของแก”

“แต่ผมยังสนุกกับงานวิศวกรอยู่เลยครับ”

“พ่อให้เวลาแกสนุกมาหลายปีแล้ว เจียดเวลามาเรียนรู้งาน
หน่อย”

นูรพาทบเสียงเรียบ แต่นั่นเปรียบเสมือนคำประกาศิตแกม
บังคับกลายๆ ซึ่งบารมีทำอะไรไม่ได้นอกจากรับคำ

“เสาร์หน้าจะมีการถ่ายแบบโฆษณาใช้ไหมบอส” นูรพาหันไป
ถามบุตรชายคนโตที่กำลังตักอาหารใส่จานให้คนรักอย่างเอาใจใส่ ซึ่ง
บรวเวทก็รีบหันมาตอบคำถามของบิดาทันที

“ครับพ่อ พอดีมีรถตัวใหม่เข้ามา ผมเลยกะจะทำโฆษณา

โพรมิต”

“ดีเลย จ๊นเบงค์เข้าไปช่วยพี่แกดูหน่อยละกัน ไม่ติดนัดที่ไหน
ไซ้ใหม่” บวรพาทามหยั่งเชิง

บารมีตอบอย่างไม่มีน้ำหนัก “ผมไม่แน่ใจ ต้องขอดูตารางงาน
ก่อน”

“ก็ลองไปเช็กดู แต่ถ้าติดนัดที่ไม่สำคัญก็แคนเซลล์ไปก่อน เข้าใจ
ใหม่”

“ครับ” บารมีรับคำเพราะไม่สามารถพูดคำอื่นได้นอกเหนือจาก
การน้อมรับคำสั่งของบิดาโดยดุษณี สุดท้ายเขาก็จมนมุ้ง ต้องเรียนรู้
การเป็นผู้บริหารจากพี่ชาย

“เอาละจะ เลิกคุยเรื่องงานเครียดๆ บนโต๊ะอาหารได้แล้ว ทาน
ข้าวกันดีกว่า”

นาถดาชวณคุยเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศพลางตักอาหารให้คน
คนนี้อย่างเอาใจ

“หนูผันทานทอดมันกุ้งนี้สิลูก อร่อยนะ”

“ขอบคุณค่ะคุณแม่” ทอฝันฉีกยิ้มรับพร้อมกับใช้ช้อนและส้อม
ตักทอดมันสีทองสวยเป็นชิ้นเล็กๆ ก่อนจิ้มเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ
“อร่อยจังค่ะคุณแม่”

“อร่อยก็กินเยอะๆ เลยนะจ๊ะ” นาถดาชวณยิ้มรับคำชมจากว่าที่
ลูกสะใภ้อย่างยินดี

บารมีหันไปกระซิบกับคนเป็นพี่ชาย “จ๊นผมรบกวนเฮียส่งเมล
เกี่ยวกับรายละเอียดรุ่นรถให้ผมด้วยละกัน ผมจะได้อ่านทำความเข้าใจ
ไปก่อน”

“ได้ๆ เดี่ยวฉันให้คุณเมย์ส่งให้” บวรเวทรีบบรับคำอย่างยินดี เมื่อ
การที่บารมีเอ่ยปากก่อนถือเป็นสัญญาณที่ดีในการทำงาน ด้วยเขา
รู้ว่าน้องชายไม่ชอบงานบริหาร แต่จะทำได้ในเมื่อคนเป็นบิดา

ปูกานเตรียมไว้หมดแล้ว ช้ายังวางมือขาด หันไปเล่นหุ่นเพียงอย่างเดียว

เขาซึ่งเป็นลูกชายคนโตจึงหยุดฝันที่อยากทำร้านกาแฟเล็กๆ กับคนรักเอาไว้ เพื่อรอให้บารมีเข้ามาบริหารงานที่โซว์รูมได้ลงตัวก่อน จากนั้นก็จะสานฝันของตัวเองต่อ ซึ่งบรรเวทก็ได้แต่ภาวนาให้น้องชายหลงรักงานบริหารสักนิด เพื่อที่ตัวเองจะได้ผันตัวไปทำงานที่รักได้อย่างเต็มตัว แต่ดูีแวแล้วก็ไม่ง่ายเลย เพราะบารมีเองก็ดูจะรักการเป็นวิศวกรไม่แพ้เขาที่อยากเป็นบาร์ISTAเลย